

תפ"ח 41995/02/23 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
תפ"ח 41995-02-23 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט יוסי טופף - אב"ד
כבוד השופט עודד מאור
כבוד השופטת מעין בן ארי

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מורג לנגנטל
מפרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד הנאשם: פלוני
ע"י ב"כ עו"ד עדי כרמלי,
עו"ד ארז אלוש ועו"ד אלמוג חדד

גזר דין

גזר הדין מותר לפרסום, למעט שמו של הנאשם.

שמן של נפגעות העבירה ופרטי יתר בני המשפחה הוסרו מגזר הדין.

השופט יוסי טופף [אב"ד]:

כתב האישום וההרשעה

1. ביום 6.7.2023 הורשע הנאשם על יסוד הודאתו במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, בתום הליך גישור, אשר לא כלל הסכמות לעניין העונש. שירות המבחן התבקש לערוך תסקיר ביחס לנאשם ותסקירי נפגעות עבירה. יוטעם כי בהכרעת הדין נפלה טעות סופר, ולאחר שנתקבלה הסכמת הצדדים לתיקונה, ניתנה ביום 15.5.2024 הכרעת דין מתוקנת, לפיה הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו כאמור, בביצוע העבירות הבאות:

אישום ראשון - הנאשם הורשע בשתי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) וסעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); עבירה של מעשה סדום במשפחה לפי סעיף 351(ב) לחוק העונשין; עבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1)

עמוד 1

לחוק העונשין; וריבוי עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

אישום שני - הנאשם הורשע בריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) וסעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין.

2. ואלה הן עובדות כתב האישום המתוקן:

החל משנת 2007, הנאשם נשוי לאחותן של א.א. ילידת חודש נובמבר 1995, ו-ב.ב. ילידת חודש אוקטובר 1999 (להלן: "האחיות"). עד לשנת 2015, במסגרת נישואיהן, היו הנאשם ורעייתו מגיעים לבקר בבית הורי האחיות, והאחיות היו מגיעות לבקר בבית אחותן. בשנים 2009-2015, במועדים שאינם ידועים במדויק, עת היו האחיות קטינות, ביצע הנאשם בהן עבירות מין. הנאשם ביצע ב-א.א. מעשים מגונים ומעשה סדום בשנים 2009-2015; וביצע ב-ב.ב. מעשים מגונים במהלך שנת 2011, כמפורט להלן.

אישום ראשון:

עובר ליום 29.7.2009 נסעה א.א. בלוויית אחיה, לבקר בבית הנאשם על מנת לצום בביתו את צום ט' באב שחל באותו מועד. ביום 29.7.2009, לאחר שאשת הנאשם יצאה מהבית, החלו הנאשם, א.א. ואחיה לשחק במשחק "חמש אבנים". במהלך המשחק התכופף הנאשם ובהה בתחתוניה של א.א. לאחר תום המשחק, דרש הנאשם מ-א.א. להחליף את חולצתה לחולצה חשופה יותר. א.א. נענתה לדרישתו והנאשם התבונן בחזה שלה.

בהמשך אותו הלילה, עת א.א. ישנה בבית הנאשם, ניגש הנאשם למיטתה, העיר אותה משנתה וביקש ממנה לשבת. משהתיישבה א.א. על המיטה, אחז הנאשם בחזה, מישש אותו ונגע בפטמותיה. משסיים, איחל הנאשם ל-א.א. לילה טוב ועזב את החדר.

למחרת בבוקר, לאחר שאשת הנאשם יצאה מביתם, הכניס הנאשם את א.א. לחדר האמבטיה, נעל את הדלת, התפשט כך שנותר בתחתונים בלבד, הוריד את בגדיה של א.א. והחל לגעת בחזה ובבטנה. בהמשך, לכך, נטל הנאשם מגבת, זרק אותה על הרצפה והורה ל-א.א. לשכב על הבטן. משצייתה לו, פשט הנאשם את תחתוניו, נשכב עליה ושפשף את איבר מינו על ישבנה. בהמשך, נגע הנאשם עם אצבעו באיבר מינה של א.א. הנאשם חדל ממעשיו כאשר אחיה התעורר וקרא לאחותו. הנאשם דרש מ-א.א. שלא תספר על מעשיו לאיש.

במועד מאוחר לאירוע שאירע בט' באב, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה שחל בין חודש אוגוסט 2009 לחודש אוקטובר 2011, הגיעה א.א. לבית אחותה. בזמן שישנה בחדר הילדים, נכנס הנאשם לחדר, העיר אותה משנתה, הפשיט אותה, התפשט בעצמו ובעודה שכובה על הבטן, התיישב הנאשם על ישבנה. בהמשך

לכך, קם הנאשם, סובב את א.א וביקש ממנה למצוץ את איבר מינו. משלא הגיבה לבקשתו, הכניס הנאשם את איבר מינו לפיה, ללא הסכמתה. א.א חשה שהיא עומדת להקיא והוציאה את איבר מינו של הנאשם מפיה. בנוסף ובמקביל, נגע הנאשם עם אצבעו באיבר מינה של א.א, בניגוד להסכמתה. בהמשך, ניסה הנאשם לשכנע את א.א להכניס את איבר מינו בחזרה לפיה, אך משסירבה עזב את המקום.

במועד מאוחר יותר לאירוע שאירע בט' באב, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הגיעו הנאשם ורעייתו לבקר את הוריה בביתם. בשעה 10:00 לערך הבחין הנאשם כי א.א ישנה בחדרה. הנאשם נכנס לחדרה, התיישב על מיטתה, הכניס את ידו מתחת לחולצתה ונגע בחזה, בניגוד לרצונה.

במועד מאוחר יותר לאירוע שאירע בט' באב, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הגיעו הנאשם ורעייתו לבקר את הוריה בביתם, לרגל יום הכיפורים. בטרם יצא הנאשם לתפילת יום הכיפורים, נכנס לחדרה של א.א, ניגש למיטתה, הכניס את ידו לתחתונה ונגע באיבר מינה. לאחר מכן הלך הנאשם להתפלל.

במועדים רבים ומאוחרים יותר לאירוע שאירע בט' באב, שאינם ידועים במדויק למאשימה, היה הנאשם נצמד ל-א.א ומשפשף את איבר מינו באחוריה, נוגע בישבנה ובחזה באמצעות ידו, הכול בניגוד לרצונה. בפעמים אחרות ניגש הנאשם ל-א.א וניסה לשכנעה למצוץ את איבר מינו. לעיתים עשה כן הנאשם בבית הוריה של א.א, ולעיתים בעיר מגוריו.

ביום 6.8.2015, נסעה א.א לבית הנאשם על מנת לחגוג לבנו את טקס ה"חאלקה". משהבחין הנאשם ב-א.א נכנסת לחדר הילדים שבביתו, הלך אחריה ונגע בחזה מעל הבגדים.

במעשיו המתוארים לעיל, ביצע הנאשם ב-א.א שתי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים; עבירה של מעשה סדום במשפחה; עבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים וריבוי עבירות של מעשה מגונה.

אישום שני:

בשנת 2011, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עת הייתה ב.ב בגיל 12, היא הגיעה לבקר את אחותה בביתה. כאשר שהה הנאשם ביחידות עם ב.ב, הוא השכיב אותה על גבה, הרים את חולצתה ונגע באמצעות שפתיו בבטנה, הכול לשם ביזוי או גירוי מיניים. בתגובה, ביקשה ב.ב מהנאשם כי יחדל ממעשיו.

בהמשך אותה שנה, עברו הנאשם ורעייתו להתגורר בעיר אחרת ו-ב.ב נסעה לבקר בביתם במטרה לשהות

שם בשבת. במהלך השבת, נכנסה ב.ב לחדר הילדים במטרה לסייע לנאשם להלביש את ילדיו. משהבחין הנאשם ב-ב.ב מתכופפת בחדר, ניגש אליה, הכניס את ידו מתחת לחגורת החצאית ומתחת לתחתוניה ונגע בישבנה. בתגובה לכך, הזדקפה ב.ב והנאשם הוציא את ידו.

בכל אותה השנה, במספר הזדמנויות, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, עת ביקרה ב.ב בביתו של הנאשם, הוא היה נוגע בחזה מעל הבגדים ובתגובה ב.ב הייתה מתרחקת ממנו.

במעשיו המתוארים לעיל, ביצע הנאשם ב-ב.ב, בהזדמנויות רבות, מעשים מגונים בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים, וזאת לשם ביזוי, גירוי או סיפוק מיניים, ובניגוד להסכמתה.

ראיות וטיעוני המאשימה לעונש

3. ב"כ המאשימה, עו"ד מורג לנגנטל, הציגה 11 קבלות בדבר תשלומים ששילמה א.א לעו"ס בתקופה שבין מאי 2015 לדצמבר 2015, עבור טיפולים, בסכום כולל של 15,250 ₪. נמסר ש-א.א. נזקקה לטיפולים פסיכולוגיים בתדירות של אחת לשבוע. בנוסף לכך, הוצג תדפיס תנועות חודשי, נכון ליום 30.10.2015, לפיו א.א. העבירה כספים למדריכה שלה, כאשר נמסר כי מדובר בהחזר כספים למי שסייעה ל-א.א. לממן את הטיפולים. עוד הוגש מזכר מיום 6.4.2022, שערך סמ"ר מאיר יעקב, לפיו שוחח עם אותה מדריכה, וזו מסרה לו כי במשך שנה לערך היא ממנה עבור א.א. טיפולים, בעלות של 350 ₪ למפגש, בתדירות של אחת לשבוע, כשבתקופה ראשונה המפגשים היו תכופים אף יותר (1/ת).

4. ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחמים נפרדים לכל אחד מהאישומים, כאשר נטען שמתחם העונש ההולם את העבירות באישום הראשון **נע בין 9 ל-12 שנות מאסר בפועל**, ומתחם העונש ההולם את העבירות באישום השני **נע בין 2 ל-4 שנות מאסר בפועל**. לשיטת המאשימה יש למקם את עונשו של הנאשם בחלק העליון של השליש התחתון בכל אחד ממתחמי הענישה, **ולקבוע עונש כולל שלא יפחת מ-12 שנות מאסר בפועל** לצד עונשי מאסר על תנאי משמעותיים, פיצוי ל-א.א בסכום המרבי הקבוע בחוק ופיצוי ל-ב.ב בסכום גבוה לשיקול דעת בית המשפט.

ב"כ המאשימה טענה כי יש לתן משקל לכך שהנאשם ביצע עבירות מין רבות בשתי בנות משפחה, אחיותיה הצעירות של אשתו במשך תקופה ארוכה. הנאשם ביצע עבירות מין ב-א.א במשך 7 שנים (2009-2015) מעת היותה קטינה בת 13 ועד היותה בת 19 וביצע עבירות מין ב-ב.ב במשך כשנה בהיותה קטינה בת 12-13. נטען כי הנאשם ניצל את גילן הצעיר של נפגעות העבירות, חולשתן ופערי הכוחות בינו לבינן ואת קרבתן הפיזית והמשפחתית אליו, בעת ששהו בביתו וסייעו לאחותן במטלות הבית, והכול לצורך סיפוק דחפיו. נטען כי הנאשם ביצע את עבירות המין בנפגעות העבירה בתקופת ילדותן, בשלב בו גיבשו זהותן, ביטחונן וערכן העצמי. נטען לנסיבה מחמירה נוספת בשל העובדה שהנאשם ניצל את העדרם של בגירים אחרים במקום ובזמן שפגע מינית בנפגעות העבירה, כך שביצע בהן את עבירות המין בעת שאשתו יצאה מהבית

ובמהלך שעות הלילה. נטען כי הנאשם ניצל את העובדה ש-א.א ישנה לבד בחדרה, וכי הנאשם פגע מינית בנפגעות העבירות בביתן ובבית אחותן, במקומות שאמורים להיות מוגנים ובטוחים עבורן. נטען כי יש לזקוף לחומרה את העובדה שהפגיעות המיניות שביצע הנאשם ב-א.א פסקו רק בשל העובדה ש-א.א הפסיקה לפגוש את הנאשם, כפי העולה מתסקיר נפגעת העבירה בעניינה, ולא משום שהנאשם החליט לחדול ממעשיו. ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם וטענה כי הנאשם הודה שביצע את עבירות המין על רקע משיכה מינית חזקה שפיתח כלפי נפגעות העבירה ומתוך תפיסה עצמית כדמות דומיננטית ומשפיעה בקשר עם נפגעות העבירה ומולן נוכח גילו ומעמדו במשפחה. ב"כ המאשימה טענה כי חומרת מעשיו של הנאשם עולה אף מניצולו את הקושי המובנה של נפגעות העבירה לדווח על המעשים נוכח השתייכותן לקהילה חרדית, סגורה ושמרנית. נטען כי בביצועו את מעשי הפגיעה המינית, היה הנאשם מרוכז בצרכיו המיניים הבזויים ואדיש לנזקים שגרם לנפגעות העבירה.

ב"כ המאשימה טענה כי בקביעת מתחם העונש יש לתן משקל משמעותי לנזק שנגרם לנפגעות העבירה. בתוך כך טענה כי מעשי הנאשם משולים לרצח נפשן של נפגעות העבירה וכי במעשיו צילק את נפשן וגרם לשבר בעולמן הפנימי. ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר נפגעת העבירה בעניינה של א.א ממנו עולים הנזקים העצומים שנגרמו ל-א.א בפועל המשפיעים על מרבית חייה ועל בריאותה, עמם היא מתמודדת באופן יומיומי לצד פוטנציאל הנזק שילווה אותה עוד שנים ארוכות. נטען לנזק נוסף שחוותה א.א כתוצאה מחשיפת מעשי הנאשם בפני בני משפחתה ומתגובתם הקשה ומהוקעתה מקרב הקהילה לה השתייכה, באופן שהותיר אותה להתמודד לבדה וגרם לה להיזקק לטיפולים פסיכולוגיים במשך כ-8 שנים מאז מאי 2015, ולקשיים כלכליים משמעותיים אליהם נקלעה בעקבות כך. באשר ל-ב.ב, אשר סירבה כי יוגש תסקיר נפגעת עבירה בעניינה, צוינה הערכת שירות המבחן כי הדבר נובע מהדינאמיקה המורכבת במשפחה המורחבת, וב"כ המאשימה מסרה כי אין צורך בתסקיר כדי ללמוד על הפגיעה הקשה של מעשי הנאשם ועל השלכותיהם בהיבטי חייה השונים.

באשר לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מעבירות המין שביצע הנאשם בנפגעות העבירה ציינה ב"כ המאשימה את הזכות לכבוד, לביטחון, לשלימות הגוף והנפש, לאוטונומיה אישית ואת הצורך בהגנה על קטינים מפני ניצול מיני של בני משפחה ומניעת הנזק החמור שנגרם לנפגעי עבירה בני משפחה כתוצאה מכך. ב"כ המאשימה טענה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים בשני האישומים היא ברף גבוה מאוד.

באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה וטענה כי מגמת הענישה היא להחמיר בעונשם של עברייני מין בכלל ושל מבצעי עבירות מין בקטינים בפרט.

ב"כ המאשימה טענה כי יש לזקוף לטובת הנאשם את הודאתו בביצוע העבירות, אשר חסכה בזמן שיפוטי,

אולם נטען כי אין לתן משקל ממשי לקולה לעובדת היותו נעדר עבר פלילי בהינתן כי ביצע את עבירות המין בהן הורשע לאורך תקופה ארוכה בשתי נפגעות עבירה ואין לתן משקל לחלוף הזמן עד למועד הגשת התלונה בנסיבות העניין.

ב"כ המאשימה טענה כי אין לזקוף לזכות הנאשם שיקולי שיקום. לטענתה, מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם ממעיט מאחריותו לביצוע מעשי הפגיעה המינית, מגלה אמפטיה מסוימת כלפי נפגעות העבירה אולם על אף חלוף הזמן מתקשה בהבנת חומרת מעשיו ותוצאותיהם. הנאשם נמנע מלשתף את אמו ואחיו בהליך המשפטי והתמקד בהשלכות הרשעתו עליו ועל אשתו תוך צמצום יחסו לנזק שנגרם לנפגעות העבירה ובכך יש להעלות תהיות באשר לכנות נטילת האחריות. נטען כי מהתסקיר עולה שהנאשם תיאר תכנון מוקדם למעשיו, מניע הקשור בקושי לשלוט בדחפיו המיניים ועיוותי חשיבה בסוברו כי נפגעות העבירה לא מבינות את פשר המעשים ולא יחוו השלכות כתוצאה מהן. נמסר כי הנאשם פנה לעמותת "שלום בנייך" בעידודה של אשתו והשתלב בטיפול קבוצתי במשך שנתיים וטען כי חל שיפור משמעותי ביחסו לעבירות שביצע, אולם מהתרשמות גורמי הטיפול בעמותת "שלום בנייך" עולה תמונה שונה בתכלית, לפיה הנאשם בעל נטייה להסתרה וכי גילה אמביוולנטיות וקושי ביחס לטיפול, נמנע מלשתף אחרים בעבירות והתכחש אליהן ונקט במנגנוני הגנה באופן נרחב לרבות הכחשה ומינימליזציה, וכי הטיפול הסתיים לאחר שגורמי הטיפול העריכו כי מוצתה היכולת של ההליך הטיפולי לתרום לנאשם. נטען כי בסמוך לפתיחת ההליך המשפטי נגדו פנה הנאשם לטיפול במסגרת פרטית במרכז "התחלה חדשה". הנאשם אמנם טען כי הטיפול הפרטני הופסק על פי החלטת מרכז "התחלה חדשה", אולם התגלה פער בין דבריו לבין התרשמות הגורמים הטיפולים. ב"כ המאשימה טענה כי הטיפול הפרטי שבו החל הנאשם ביוזמתו הוא גנרי ושטוח ונעדר הליך מעמיק, וכי תיאור הגורמים הטיפולים מלמד אף הוא על הליך טיפולי שאינו משמעותי העולה בקנה אחד עם התרשמות שירות מבחן. נטען כי יעילות הטיפול הפרטי מוטלת בספק, כאשר שירות המבחן העריך כי קיים סיכון להישנות עבירות מין מצדו של הנאשם ונמנע מהמלצה טיפולית.

ב"כ המאשימה עתרה כאמור לחייב את הנאשם בתשלום פיצויים לנפגעות העבירה וטענה כי הקבלות שהוצגו עבור תשלומים לטיפולים להן נזקקה א.א, מדגימות את ההוצאות בהן נשאה במשך תקופה חלקית, כאשר מתסקיר נפגעת עבירה עולה כי א.א נזקקה לטיפול שנמשך כ-8 שנים, ובשל חיסרון כיס נזקקה לקבל עזרה כספית לממנו, ובהמשך השיבה את אותם כספים. ב"כ המאשימה ביקשה כי הפיצוי שייפסק ל-א.א יהא בסכום המרבי על פי חוק על מנת שיהלום את הנזקים שנגרמו לה ויסייע בשיקום חייה, וביחס ל-ב.ב התבקש פיצוי כספי גבוה באופן ההולם את הפסיקה הנוהגת.

ראיות וטיעוני הנאשם לעונש

5. ב"כ הנאשם, עו"ד ארז אלוש ועו"ד אלמוג חדד, הציגו את עדויותיהם של העדים הבאים:

א. **אשתו של הנאשם**, אשר מסרה כי היא והנאשם נשואים מזה 17 שנים והורים לחמישה ילדים, בגילאים 5-16 שנים. לדבריה, הנאשם הוא אדם טוב וחביב, אב טוב לילדיו ודואג לכל צרכיהם. לדבריה, ילדיהם מרגישים שהוריהם עוברים תקופה קשה וחשים את המתח והלחץ. אשתו של הנאשם ציינה שהיא עובדת כסייעת בגן ילדים ושכרה עומד על כ-4,000 ₪, כך שאם יוטל על הנאשם עונש כבד תהיה לכך השפעה גדולה על ילדיהם, משום שאין לה תמיכה נוספת. אשת הנאשם בכתה וביקשה את רחמי בית המשפט, תוך שציינה כי היא אינה ממעיטה ממעשי הנאשם בגינם הורשע.

ב. **אחותו של הנאשם**, אשר מסרה כי הנאשם הינו הבכור מבין שישה אחים ומאז פטירת אביהם לפני כ-13 שנים, הנאשם הוא האח המאחד, הדואג לאחיו ולאמו, מסייע לה בניהול חשבון הבנק ובעריכת קניות. העדה מסרה כי הנאשם מפרנס עיקרי של משפחתו, עובד בשתי עבודות ועדיין נזקק לטול הלוואות. לדבריה, חמשת ילדיו הקטנים של הנאשם ואמו זקוקים לו, וביקשה כי בית המשפט יתחשב בכך בבואו לגזור את עונשו. העדה תיארה סבל שחוה הנאשם בעקבות מעשיו החמורים והשלכותיהם על ביתו ופרנסתו והוסיפה: "כולנו עושים טעויות בחיים".

ג. **מעסיקו של הנאשם**, אשר מסר כי הנאשם מועסק על ידו, מזה כחמש שנים, ומשמש כטכנאי ומנהל שירות בחברה שבבעלותו להשכרת מדפסות ולמתן שירותי מחשוב לעסקים. לדבריו, הנאשם עוסק בתיקון מדפסות ומכונות צילום ובמתן תמיכה לרשתות אינטרנט של לקוחות החברה. העד מסר כי הוא, עובדי החברה ולקוחותיה שבעי רצון מעבודתו של הנאשם, וכי הנאשם התגלה כאדם חיובי המשקיע את מירב מרצו בעבודה. העד ציין כי הנאשם מבקש לעיתים קרובות לעבוד שעות נוספות, וגם ביקש ממנו הלוואות משום שמצבו הכלכלי אינו טוב.

6. בנוסף לכך, הציגה ההגנה את המסמכים הבאים:

א. מכתב מאת מר ישראל גולדשטיין, מנהל אדמיניסטרטיבי בעמותת "**שלום בניין פתח תקווה**", מיום 8.4.2024, המאשר השתתפות הנאשם בטיפול קבוצתי שהסתיים ביום 17.6.2019; והשתתפותו בטיפול פרטני שנפסק על ידו בינואר 2019 (נ/1).

ב. **סיכום ביניים מטעם המרכז לטיפול ואבחון אוכלוסיות עוברי חוק "התחלה חדשה"** מיום 30.1.2024 (יורחב על כך בהמשך) (נ/2).

ג. **תלושי שכר של רעיית הנאשם** לחודשים 10/2023 - 12/2023 ולחודש 2/2024 (נ/3).

ד. **דו"ח יתרת משכנתאות והלוואות** נכון ליום 1.4.2024 ודו"ח **תנועות בחשבון עו"ש** (נ/3).

7. ב"כ הנאשם הסכים עם ב"כ המאשימה כי יש לקבוע שני מתחמי ענישה, אחד לכל אישום. לדבריו, מתחם העונש ההולם את העבירות שבאישום הראשון **נע בין 3 ל-4.5 שנות מאסר בפועל**; ומתחם העונש ההולם את העבירות שבאישום השני **נע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל**. נטען כי מתקיימים ביחס לנאשם שיקולי שיקום המצדיקים סטייה ממתחמי הענישה והעדפת הדרך השיקומית, ולחלופין נטען כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון ולגזור עליו מאסר בפועל לתקופה קצרה, תוך חפיפה בין עונשי המאסר שיקבעו בכל אחד מהאישומים.

נטען כי הנאשם בן 38 שנים, נעדר עבר פלילי, נדרש כעת לתת את הדין בגין מעשים שהאחרון בהם אירע לפני כעשור ומאז לא נפתחו נגדו תיקים נוספים. הנאשם נטל אחריות כנה בהזדמנות הראשונה וחסך את הצורך בשמיעת עדותן של נפגעות העבירה. נמסר כי הנאשם פנה מיוזמתו למסגרת שיקומית עוד בשנת 2017, עובר להגשת התלונה ופתיחת ההליך הפלילי נגדו, והחל להשתתף בהליך טיפולי קבוצתי ופרטני, במסגרת עמותת "שלום בניך", אשר כלל 112 מפגשים, אך נאלץ להפסיקו בשל מצבו הכלכלי הקשה. ב"כ הנאשם טען כי יש לאמץ המלצת שירות המבחן, להימנע מהטלת עונש מאסר על הנאשם ולאפשר את המשך הליך שיקומו במסגרת המרכז לשיקום מונע לעברייני מין "מעגלים".

ב"כ הנאשם טען כי אם ימצא בית המשפט להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל, הרי בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנוהגת, יש להטיל עליו עונש מידתי שיכלול מאסר בפועל לתקופה קצרה.

באשר לנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, טען ב"כ הנאשם כי מדובר בעבירות מין שבוצעו שלא בדרך של הפעלת אלימות נוספת מזו הגלומה בעבירות עצמן ושלא בדרך של הפעלת כוח, אימים או אכזריות מיוחדת. באשר לעבירה של מעשה סדום, טען ב"כ הנאשם כי מדובר במעשה שנמשך שניות בודדות ללא אלימות והפעלת כוח מצד הנאשם וכי הנאשם הוציא את איבר מינו מפיה של נפגעת העבירה א.א כשחש שהיא עומדת להקיא.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה המתאימה לשיטתו, ללמד על מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים למקרה דנן.

ב"כ הנאשם טען כי בקביעת עונשו של הנאשם יש להתחשב בגילו, היותו אב לחמישה ילדים קטינים, אותם מפרנס בשתי עבודות, כדוור וכעובד בחברה לתיקון מכונות צילום ובמצבו הכלכלי הקשה, בשל כך שנאלץ להשתמש בחסכונויותו לצורך מימון ההליך הטיפולי. ב"כ הנאשם תיאר את השפעת ההליך הטיפולי על הנאשם ומשפחתו ועמד על הצורך בשמירה על יציבות המשפחה.

באשר לרכיב הפיצוי, נטען כי הנאשם מעוניין לפצות את נפגעות העבירה, אך יש גם להתחשב במצבו הכלכלי ויכולתו לעמוד בסכום הפיצוי שבו יחויב, תוך שמירה על יציבות פרנסת ילדיו. ב"כ הנאשם ביקש

להשית על הנאשם פיצוי מידתי ולא ברף גבוה, כך שלא יעלה על 50,000 ₪.

דברי הנאשם

8. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה השמורה לו, הישיר מבטו אל נפגעת העבירה א.א, שנכחה באולם הדיונים, וביקש להתנצל בפניה על התנהגותו כלפיה. לדבריו בזמן שביצע את מעשי הפגיעה המינית ב-א.א התייחס אליה כאל אובייקט לשירות מטרותיו, ניצל את קרבתה אליו ואת תמימותה באופן כוחני, תוך שהתעלם מחווייתה הקשה. הנאשם אישר כי ניצל את מעמדו וסמכותו כגיסה של א.א שנתנה בו אמון. הנאשם מסר כי הוא משער שכאבה של א.א בגין מעשי הפגיעה המינית שביצע בה מלווים אותה ביום ובלילה, ולדבריו כיום הוא מסוגל להביט על מעשיו בצורה אחרת ולהכיר בהשלכותיהם על א.א, בהיותה הצד הפגוע, ובתחושות שחוותה בעטיים, כגון: פחד, חוסר אונים, חוסר ביטחון, כעס, פחד, ניצול והשפלה. הנאשם מסר כי יעשה כל שביכולתו על מנת שלא ישוב על מעשים דומים בעתיד וכי הוא נוטל אחריות מלאה על מעשיו מתוך הכרה עמוקה במעשיו הפוגעניים, חרטה והבעת התנצלות בכל ליבו.

הנאשם מסר כי תכנן לומר דברים דומים בפני נפגעת העבירה ב.ב, לו הייתה מגיעה אף היא לאולם בית המשפט. הנאשם שב והביע חרטה על מעשיו הפוגעניים וביקש להתנצל מעומק לבו. הנאשם מסר כי ברצונו להשתקם ולהיות אדם טוב יותר, וכי הוא מצטער על הנזק שגרם במעשיו למשפחתו. הנאשם ביקש מבית המשפט לגלות כלפיו רחמים ולהקל בעונשו.

דין והכרעה

9. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של נאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבותיו, בצורך בהרתעתו ואחרים כמותו, ובכלל זה אבחן האם יש מקום להחריג ענישתו ממתחמי הענישה (ע"פ 2918/13 דבס נ' **מדינת ישראל** (18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' **מדינת ישראל** (14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' **מדינת ישראל** (5.6.2013)).

קביעת מתחמי הענישה ההולמים

10. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו אביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם; נסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מידת אשמו של הנאשם ואת מדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (5.8.2013)).

11. בבוא בית המשפט לגזור עונשו של נאשם אשר הורשע במספר עבירות, עליו לבחון תחילה האם העבירות שבוצעו מהוות אירוע אחד או שמא מספר אירועים נפרדים. ככל שמדובר במספר אירועים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, כאשר לאחר מכן רשאי בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל אירוע (יחד עם הקביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או לחלופין עונש כולל לכלל האירועים שבנדון (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין; ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל**, פס' 22 (5.8.2013)).

ב"כ הצדדים הציגו עמדה משותפת לפיה יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאישומים ולגזור את העונש הראוי לנאשם כעונש כולל.

כתב האישום מונה כאמור שני אישומים. כל אחד משני האישומים פירט מסכת עבריינית נפרדת שכללה ריבוי עבירות מין, שבוצעו על פני תקופות שונות, כלפי נפגעות אחרות, שכל אחת מהן היא כידוע עולם ומלואו. אמנם מדובר במעשים שכולם מהווים עבירות מין, אך מדובר באירועים מיניים בדרגות חומרה שונות. לפיכך, יש מקום לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאישומים. כל מתחם יביא בחשבון את מכלול המעשים בנסיבות ביצועם, והעבירות בהן הורשע הנאשם. לאחר מכן, ייגזר דינו של הנאשם כעונש כולל בהתחשב בשני האישומים ובעבירות בהן הורשע (ראו: ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014); ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.2014); סע' 40ג(א) ו-40ג(א) לחוק העונשין).

אישום ראשון: מתחם העונש ההולם

12. הנאשם הורשע במסגרת האישום הראשון בעבירות מין רבות שביצע ב-א.א ילידת חודש נובמבר 1995, אחותה של אשתו, במהלך השנים 2009-2015.

13. הנאשם הורשע כאמור **בשתי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים** לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) וסעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, אשר העונש המרבי בגינן הוא **10 שנות מאסר**; **עבירה של מעשה סדום במשפחה** לפי סעיף 351(ב) לחוק העונשין, אשר העונש המרבי בגינה הוא **16 שנות מאסר**; **עבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים** לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, אשר העונש המרבי בגינה הוא **10 שנות מאסר וריבוי עבירות של מעשה מגונה** לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, אשר העונש המרבי בגינן הוא **3 שנות מאסר**

סעיף 355(א) לחוק העונשין קובע כי "הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 345, 348(א), (ב) או (ג), או 351(א), (ב) או (ג)(1) או (2), לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו".

באשר ליחס בין סעיף 355(א) לחוק העונשין הקובע עונש מזערי לבין מתחם העונש ההולם נקבע בפסיקה כי ככלל ובהעדר טעמים מיוחדים אין לקבוע רף ענישה תחתון הנמוך מהעונש המזערי (ראו: ע"פ 4876/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 31 (3.12.2015); ע"פ 1288/17 מדינת ישראל נ' שנהר, פס' 23 (3.10.2017)).

14. **הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בביצוע עבירות המין בהן הורשע הנאשם** הם כבודו, שלומו וביטחונו של אדם, שלמות גופו ונפשו, שמירה על האוטונומיה לה זכאי כל אדם על גופו והזכות לפרטיות. כאשר העבירות מבוצעות כלפי קטין שהוא בן משפחה נפגע הערך של הגנה על קטינים מפני ניצולם לרעה בשל גילם, יחסי התלות, הקרבה והאמון שנותן הקטין בבן המשפחה הפוגע וכן ההגנה על התפתחותו הנפשית התקינה ומניעת פגיעה בשגרת חייו וביטחונו האישי.

ראו בהקשר זה פסיקת בית המשפט העליון בע"פ 4713/17 פלוני נ' מדינת ישראל (18.6.2018):

"עבירות מין הן מן העבירות החמורות ביותר בספר החוקים. ביצוען פוגע בערכים חברתיים מהחשובים במעלה, ובניהם הביטחון האישי של בני ושל בנות החברה, האוטונומיה של נפגעת העבירה, כבוד האדם ושלמות הגוף. עבירות מין הן לא רק עבירות חמורות, אך הן בעלות מאפיינים ייחודיים. אכן, עבירה איננה רק כותרת. המהות של העבירה עניינה טיב הפגיעה בקורבן. עבור נפגעת העבירה פעמים רבות העבירה, שבוצעה תוך זמן קצר ביותר, תשנה את חייה ללא היכר. נפגעת העבירה מאנישה את האינטרס הציבורי. הדברים נכונים ביתר שאת מקום בו מדובר בעבירת מין שבוצעה בקטינה, ובפרט על ידי בן משפחתה".

15. **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** כתוצאה מעבירות המין שביצע הנאשם ב-א.א הינה משמעותית ומצויה במרום חומריתה, זאת נוכח אופיים של מעשי הפגיעה המינית שביצע הנאשם ב-א.א, שכללו מעשים מגונים מסוגים שונים ומעשה סדום, ובשל תדירותם, ריבויים, משכם, דרך ביצועם ומקום ביצועם, כמו גם הניצול לרעה של יחסי הקרבה, התלות והאמון הכרוך בהם ופערי הגילאים בין הנאשם לבין א.א.

16. בבחינת **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40ט לחוק העונשין), הבאתי בכלל חשבון כי הנאשם ביצע את עבירות המין ב-א.א, עמה היו לו יחסי קרבה משפחתיים בהיותו בעלה של אחותה, במהלך תקופה ממושכת של כ-6 שנים, כאשר הייתה בגילאים 13-19, בעוד הוא עצמו מבוגר ממנה בכ-10 שנים.

מדובר בריבוי עבירות, שבוצעו במועדים שונים במהלך התקופה האמורה, וכללו את המעשים הבאים:

במהלך משחק עם א.א., הנאשם התכופף ובהה בתחתוניה, לאחר מכן דרש ממנה להחליף את חולצתה לחולצה חשופה יותר, וכשנענתה לדרישתו התבונן בחזה שלה. בהמשך לכך, באותו לילה, הנאשם העיר את א.א. משנתה, ביקש ממנה לשבת ואז אחז ומישש את חזה ונגע בפטמותיה. למחרת בבוקר, הכניס הנאשם את א.א. לחדר האמבטיה, הפשיט את בגדיה והחל לגעת בחזה ובבטנה. לאחר מכן, פרס מגבת על הרצפה והורה ל-א.א. לשכב על בטנה. משצייתה לו, פשט הנאשם את תחתוניו, נשכב עליה ושפשף את איבר מינו על ישבנה. הנאשם נגע עם אצבעו באיבר מינה של א.א. וחדל ממעשיו רק כאשר אחיה התעורר וקרא לה. במועד אחר, בזמן ש-א.א. ישנה, נכנס הנאשם לחדר, העיר אותה משנתה, הפשיט אותה, התפשט בעצמו ובעודה שכובה על הבטן, התיישב הנאשם על ישבנה. בהמשך לכך, קם הנאשם, סובב את א.א. וביקש ממנה למצוץ את איבר מינו. משלא הגיבה לבקשתו, הכניס הנאשם את איבר מינו לפיה, ללא הסכמתה, ופסק ממעשיו רק כאשר א.א. חשה שהיא עומדת להקיא והוציאה את איבר מינו מפיה. במקביל, נגע הנאשם עם אצבעו באיבר מינה של א.א., בניגוד להסכמתה. לאחר מכן, הנאשם ניסה לשכנע את א.א. להכניס את איבר מינו בחזרה לפיה, אך היא סירבה. במועד אחר, הנאשם נכנס לחדר שבו ישנה א.א., התיישב על מיטתה, הכניס את ידו מתחת לחולצתה ונגע בחזה, בניגוד לרצונה. במועד אחר, טרם יציאת הנאשם לתפילת יום הכיפורים, נכנס לחדרה של א.א., ניגש למיטתה, הכניס את ידו לתחתוניה ונגע באיבר מינה. בנוסף לכך, במועדים רבים אחרים, הנאשם היה נצמד ל-א.א. ומשפשף את איבר מינו באחוריה, נוגע בישבנה ובחזה באמצעות ידו, הכול בניגוד לרצונה. בפעמים אחרות ניסה הנאשם לשכנע את א.א. למצוץ את איבר מינו. במועד אחר, ביום 6.8.2015, הגיעה א.א. לבית הנאשם על מנת לחגוג לבנו את טקס ה"חאלקה". הנאשם ניצל את ההזדמנות לגעת בה בחזה מעל הבגדים.

במעשיו המתוארים לעיל, ביצע הנאשם ב-א.א. שתי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים; עבירה של מעשה סדום במשפחה; עבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים וריבוי עבירות של מעשה מגונה, והכל לשם ביזוי, גירוי או סיפוק מיניים, וזאת בניגוד להסכמתה.

הנאשם ביצע עבירות מין חמורות, אשר פגעו בגופה, בנפשה ובכבודה של א.א. הנאשם ניצל את גילו ומעמדו הרם כבן משפחה, הנשוי לאחותה של א.א. וכן בכור מבין ששת אחיו ואחיותיו, כמי שליכד את המשפחה כולה, וזאת תוך ניצול ילדה/נערה תמימה וחסרת אונים, שלא זכתה לדמויות הוריות מגוננות, כדי לספק את צרכיו המיניים באופן מניפולטיבי. מעשיו המתוארים של הנאשם לא היו מקריים או כתוצאה ממעידה רגעית, אלא לאחר תכנון מראש, שכלל יצירת הזדמנויות להימצא ביחידות עם נפגעת העבירה, כפי שגם מסר לשירות המבחן. ניתן להיווכח כי מעשיו של הנאשם אף הסלימו ככל שחלף הזמן, כמו גם דרישותיו מ-א.א. המעשים המתוארים בוצעו חלקם בבית מגוריה של א.א. עם הוריה וחלקם בבית הנאשם ורעייתו, שהינה אחותה של א.א., תוך שהנאשם ניצל לצרכיו את אותם רגעים שלא היה איש בקרבתם כדי להגן על א.א. מפניו, באותם מקומות שהיו אמורים להיות מקום מבטחים, בית משפחה וחדרה שהם לכאורה המקומות המוגנים ביותר מבחינתה. הנאשם מעל באמון שנתנו בו א.א. ובני משפחתה, ניצל לרעה את קרבתה אליו, ותמימותה כמי שלא נחשפה בחייה למעשים מיניים, וכל זאת באופן מניפולטיבי וכוחני, תוך התעלמות מהתנגדותה למעשים. הנאשם עשה שימוש בדרכים ערמומיות להשגת מטרותיו, כך לדוגמה גרם ל-א.א. להחליף בגדיה כדי להתבונן בחזה או כאשר ניצל את שעות הלילה בעת ש-א.א. ישנה לבדה בחדרה כדי להקיץ אותה משנתה ולבצע בה

את זממו. הנאשם אינו נהנה מקרבה לסייג לאחריות פלילית. יכולתו להבין את אשר עשה לא נפגמה, והוא היה מודע היטב לפסול שבמעשיו, למשמעותם ולנזקים שייגרמו לנפגעת העבירה עקב מעשיו, שהרי לא בכדי דרש מ-א.א. שלא תספר לאיש על מעשיו. יכולתו של הנאשם להימנע ממעשיו לא נפגעה, כמו גם מידת שליטתו על מעשיו, ואף חלק ממעשיו כלל לא נפסקו ביוזמתו; כך למשל, המעשה המתואר באמבטיה נפסק לאחר שאחיה של א.א. התעורר וקרא לה, ומעשה המציצה נפסק לאחר ש-א.א. חשה שהיא עומדת להקיא. הנאשם לא אחת ניסה לשכנע את א.א. לשוב ולהכניס את איבר מינו אל פיה.

מעשי הנאשם התירו נפש פצועה של ילדה, לימים נערה מתבגרת ובהמשך אישה בוגרת, שנאלצת לחיות עם החוויות הקשות שעברה בצעירותה, יום אחר יום, למשך כל חייה. כפי שניתן להיווכח מתסקיר נפגעת העבירה מיום 26.2.2024, חייה של א.א. השתנו ללא הופכין בעקבות המעשים. מתסקיר זה עולה כי א.א., כיום בת 28 שנים, רווקה, ומתגוררת בשכירות. שירות המבחן התרשם כי הנזק שנגרם ל-א.א. כתוצאה ממעשי הפגיעה המינית שביצע בה הנאשם הינו ממשי וקשה ומתבטא בכל מישורי חייה. שירות המבחן תיאר באופן מפורט ומקיף את הפגיעה שחוותה א.א. כתוצאה מהמעשים המיניים שביצע בה הנאשם מאז האירוע הראשון ולאורך כל התקופה. שירות המבחן התרשם כי א.א. חוותה אשמה, חרדה, שיתוק, חוסר אונים, בלבול ופגיעה בביטחונה האישי, ניתוק וניכור מגופה וכן מחשבות אובדניות המלוות אותה עד היום ומהוות נזק משמעותי ביותר. עוד התרשם שירות המבחן מנזקים טראומטיים נוספים הבאים לידי ביטוי בחשיפה לפגיעות חוזרות, הזנחה עצמי, פגיעה משמעותית בדימוי העצמי, הפרעות אכילה קשות, אובדן אמון בבני אדם בכלל ובגורמי סמכות בכלל ונזקים בריאותיים ונפשיים. שירות המבחן תיאר את ההשלכות הפוגעניות של מעשי הפגיעה המינית שביצע בה הנאשם על התפתחותה והקשיים שנגרמו לה בשל כך בתחום ההתנהגותי והלימודי. שירות המבחן תיאר אף תחושות שבר, סבל ומצוקה שחוותה א.א. במטרה להימנע ממפגשים משפחתיים בהם נכח הנאשם, דבר שהעצים אצלה תחושות של דחייה, בדידות וניכור, ומנגד הגביר תחושות אי צדק ועומס רגשי שחוותה בניסיון להסתיר את הסוד ולהתנהל בטבעיות. מעשי הפגיעה המינית ב-א.א. פסקו בהיותה כבת 19 ובעקבות כך שהפסיקה לפגוש בנאשם. בגיל 20 עזבה את בית הוריה והפסיקה לנהל אורח חיים דתי. א.א. החלה לעבוד בניקיון בתים כדי לממן את הטיפול הפסיכולוגי שבו החלה באותו שלב ומתמידה בו מאז. כיום ממלאת א.א. תפקיד בכיר בחברה המהווה עבורה עוגן משמעותי. שירות המבחן התרשם כי כתוצאה ממעשי הפגיעה המינית חוותה א.א. נזק בהתנסות במערכות יחסים זוגיות בשל העדר יכולת ליצור אמון בדמויות גבריות, ומצב זה מותיר אותה בחוויה קשה ומורכבת של תקיעות ופגימות, תוך חששה כי לא תזכה ללדת ילדים ללא יכולת לקיים קשר זוגי ואינטימי. מוקד נזק נוסף שנגרם ל-א.א. הוא ביחסיה עם משפחתה והקהילה אליה השתייכה על רקע החשיפה. החשיפה יצרה טלטלה משמעותית בין בני המשפחה, והחריפה את הנזק שנגרם ל-א.א. בשל כך שהוריה הטילו עליה את האשמה, חלק מאחיה ניתקו עמה קשר ונידו אותה וחלקם ניסו להניא מהגשת התלונה. שירות המבחן ציין כי מצב דברים זה גרם ל-א.א. טראומה נוספת על רקע תחושות של אשמה והפקרה. בעקבות כך, א.א. מטופלת באופן פרטי על ידי עובדת סוציאלית קלינית בתחום הטראומה המינית, מאז שנת 2015 ומזה כשמונה שנים במימון פרטי מלא אשר גורם לה לקושי כלכלי משמעותי. שירות המבחן ציין כי ממסמך שהתקבל מהמטפלת הפרטית עולה שבתחילת הטיפול סבלה א.א. מסימפטומים פוסט טראומטיים רבים וכי היא חווה רגרסיה נפשית עקב גורמים שונים. שירות המבחן העריך כי תהליך החלמתה של א.א. יהיה מורכב וקשה בהינתן השפעתם של מעשי הפגיעה המינית על הדינאמיקה המשפחתית וכי צפוי להימשך עד לשארית חייה. שירות המבחן המליץ על פיצוי כספי משמעותי עבור א.א. אשר יהווה אקט של הכרה משפטית וחברתית בפגיעה בה מצד הנאשם ויסייע לה לממן את הטיפול הנפשי לו היא

17. בבחינת **מדיניות הענישה הנהוגה** על בית המשפט לבחון ענישה שהוטלה על נאשמים במקרים שנסיונותיהם דומות לנסיבות המקרה הנדון, תוך שימת לב להבחנות מתחייבות. בעניין זה יפים דברי בית המשפט העליון בע"פ 780/16 **שושה נ' מדינת ישראל** (20.2.2017):

"... בבחינת מדיניות הענישה הנהוגת לא נדרש בית המשפט לאתר מקרים שיש ביניהם חפיפה מושלמת; שהרי המציאות אינה מזמנת במרבית המקרים אירועים הזהים 'אחד לאחד' זה לזה. בבואו של בית המשפט להציב מתחם ענישה הולם עבור הנאשם שבפניו, עליו לאתר מקרים שיהיו דומים דיים להשוואה".

בחינת **מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה של מעשה סדום בקטינה בת משפחה ולריבוי עבירות של מעשים מגונים לרבות בקטינה בת משפחה** מעלה מגמת החמרה עקבית ומובהקת, כנגזרת מהחומרה היתרה שמייחס המחוקק, כמו גם הציבור בכללותו, לעבירות מין בקטינים, ובעיקר עבירות מין במשפחה, המתבטאת בהטלת עונשי מאסר משמעותיים, לשם הגנה על אינטרס שלום הציבור ובמטרה להרתיע את היחיד ואת הרבים.

ראו למשל דברי בית המשפט העליון בע"פ 7880/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.8.2022):

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן הרבה של עבירות מין במשפחה ועל החובה 'להשיב על עבירות אלו בענישה משמעותית, כגמול על מעשיו של העבריין וכביטוי לסלידתה של החברה ממעשים אלו' (ע"פ 677/09 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2009); ע"פ 7461/05 דדוש נ' מדינת ישראל, פסקאות 23-22 (03.04.2006); ע"פ 8290/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (28.11.2017)). עוד הודגש, כי לא רק שאין להשלים עם פגיעה חמורה בגופן ובנפשן של נפגעות עבירות מין ואלימות, אלא שיש להוקיע מעשים אלו - בין היתר באמצעות השתתפות עונשים חמורים. בתוך כך נקבע, כי יש ליתן משקל משמעותי במעמד גזירת העונש לנזק שנגרם לקורבן העבירה ולצלקות שנתרו בנפשו (ע"פ 8233/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (14.08.2008))."

ראו גם, ע"פ 4095/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.12.2020):

"עבירות-המין הן מהחמורות שבספר העונשין. כאשר הן נעשות בתוך המשפחה - הן חמורות כפליים; וכאשר הן נעשות בקטניות רכות בשנים - חמורות הן שבעתיים. חילול הגוף וחירוב הנפש של ילדה רכה בשנים הוא מחריד ומזעזע; ניצול האמון, והמעילה בתפקיד 'המבוגר האחראי', כאשר הדבר נעשה בתוך המשפחה - קשים מנשוא. מדיניות הענישה בכגון דא, צריכה להיות בהתאם, ולפיכך חשוב שנקפיד לא 'להפר יראה' (ע"פ 5597/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 97 (25.11.2020))."

כמו כן, ע"פ 9036/18 פלוני נ' מדינת ישראל (27.1.2020):

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה הטמונה בביצוע עבירות מין בקטנים בתוך המשפחה - תוך ניצול לרעה של הקרבה הפיזית והנפשית, של האמון השורר באופן טבעי במסגרת התא המשפחתי, ושל פערי הכוחות האינהרנטיים בין הבגיר לקטין, וכל זאת לשם סיפוק יצריו של הפוגע (ראו: ע"פ 7661/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (04.01.2016) (להלן: ע"פ 7661/18); ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (11.01.2016) (להלן: ע"פ 1170/15)). לכך יש להוסיף גם את הנזקים שנגרמים מעבירות אלה (בהתאם לסעיף 40ט(4) לחוק העונשין), אשר נוטים להיות חמורים ביותר, שכן מעשים אלה מצלקים את נפשם של הקטנים הנפגעים - מה שמשפיע על תפקודם לכל אורך חייהם נוכח השלב ההתפתחותי בו נמצאים הקטנים (ראו: ע"פ 6315/13 יאסר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (29.02.2016); עניין וימר, פסקה 9; ע"פ 7433/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (17.05.2016)). על כן, גם הענישה הנוהגת בבית משפט זה, במקרים של עבירות מין בקטנים בתוך המשפחה, היא קשה ומרתיעה, באופן ההולם את חומרת המעשים ואת טיב הפגיעה בקורבנות. ענישה זו באה לשקף את סלידתה של החברה ממעשים אלה ואת האינטרס הציבורי הרב במיגור התופעה. כמו כן היא באה להעביר מסר ברור כי הנוטלים לעצמם חירות לפגוע בקטנים - צפויים לעונשים כבדים ומשמעותיים (ראו: ע"פ 6882/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (11.11.2015); ע"פ 5998/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקאות 11-12 (02.07.2015); ע"פ 4146/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (29.06.2015); ע"פ 489/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (09.12.2018); ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (27.08.2014))."

ראו ע"פ 2359/17 פלוני נ' מדינת ישראל (18.8.2019), פס' 15:

"עבירות מין הנעברות בקטנים, בגדרי התא המשפחתי, הן מן העבירות החמורות שבספר החוקים. כל מהותן היא ניצול - של מרות ושליטה, אמון שניתן בן משפחה, חולשה פיזית, ולעתים גם אי-הבנת טיבם של המעשים. אולם, למרבה הצער, סופו של הניצול איננו מסמן את סופה של הפגיעה. כפי שנזדמן לי להעיר לאחרונה, 'הפיכתו של 'המרחב הפנימי', שנועד ליחסי אמון והגנה, למרחב של ניצול ופגיעה, יכולה להמיט השפעה מתמשכת על נפגע העבירה' (ע"פ 9652/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (23.7.2019)). פגיעותיהן הרעות של עבירות אלו

מהדהדות למשך שנים ארוכות. הן מותירות בעקבותיהן נתיב של הרס, ובו מצוי הנפגע, רווי בצלקות, קשיים ומכאובים; נושא בעל כורחו בתוצאות ניצולו. על רקע האמור, הובע בפסיקה חזר ושוב הצורך להחמיר עם מבצעי העבירות, לגמול לפוגע כעוצמת פגיעתו, לנקוט ביד קשה למען יראו ויִראו".

באשר למדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים בנסיבותיהם במידת האפשר למקרה שלפנינו, תוך התחשבות בהבדלים ובשוני שבין המקרים, ראו למשל:

א. ע"פ 1998/23 פלוני נ' **מדינת ישראל** (1.1.2024) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בריבוי עבירות של מעשים מגונים בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים, מעשים מגונים בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים, מעשים מגונים בקטינה בת משפחה מעל גיל 16 ובעבירה של מעשה סדום בקטינה בת משפחה מתחת לגיל 14. הנאשם ביצע את עבירות המין באחותו הצעירה ממנו בכ-15 שנים, במשך כחמש שנים, טרם שמלאו לה 14 ועד שהייתה כבת 17, בביתו ובבית הוריו וכאשר אשתו לא שהתה במקום. בתוך כך, בהזדמנויות רבות, שפשף הנאשם את איבר מינו בנוכחות נפגעת העבירה, ליקק את איבר מינה, נגע באיבר מינה, הורה לה לאחוז בחוזקה באיבר מינו וללקק את איברו, החדיר את לשונו לפיה, מצץ את לשונה, לחץ על אזור פי הטבעת שלה, חיכך את איבר מינו בפי הטבעת שלה, בישבנה, בבטנה ובאיבר מינה וכן החדיר את אצבעותיו לפי הטבעת שלה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 9 ל-15 שנות מאסר בפועל**, והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **9 שנות מאסר בפועל**, מאסרים על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה בסך של 100,000 ₪. ערעור שהגיש הנאשם על גזר הדין נדחה, לאחר שקיבל את המלצת בית המשפט העליון למשוך ערעורו.

ב. ע"פ 4273/23 פלוני נ' **מדינת ישראל** (11.9.2023) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות מין שביצע בשתי אחייניותיו: שתי עבירות של מעשים מגונים בקטינה בת משפחה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיפים 348(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין ובמעשה סדום בקטינה בת משפחה שלא בהסכמתה החופשית לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיפים 347(ב) ו-345(א)(1) לחוק העונשין. העבירות בוצעו בשנת 2010 (מעשה סדום) וכן בשנת 2015 ובשנת 2020 (מעשים מגונים). בית המשפט המחוזי השית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **7 שנות מאסר בפועל**, מאסר מותנה ופיצוי לנפגעות העבירה בסכומים של 50,000 ₪ ו-30,000 ₪. במסגרת הערעור, קבע בית המשפט העליון כי העונש שהושת על הנאשם בבית המשפט המחוזי אינו חורג לחומרה מרמת הענישה הראויה. בצד זאת, הוחלט להקל בעונשו ולהעמידו על **75 חודשי מאסר בפועל**, בשל נסיבות משפחתיות חדשות וחזרתו של הנאשם מערעורו על הכרעת הדין, המבטאת קבלת אחריות ולו חלקית על מעשיו.

ג. ע"פ 5167/22 פלוני נ' **מדינת ישראל** (26.1.2023) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בריבוי עבירות של תקיפה מינית, מעשה מגונה בבת משפחה ומעשה מגונה בפני קטינה בת

משפחה, שביצע באחותו מצד אביו, עת היה הנאשם בן 18-23 ונפגעת העבירה בת 7-12, במשך כשש שנים. בהזדמנויות רבות ובתדירות גבוהה, בבית בו התגוררה נפגעת העבירה עם בני משפחתה, ביצע בה הנאשם מעשי תקיפה מינית שכללו חיכוך איבר מינו בישבנה, שפשוף איבר מינו באמצעות ידה, מישוש איבר מינה, נגיעות באיבר מינה, נישוק וליקוק צווארה וצפייה בסרטים וחברות פורנוגרפיים יחד עמה תוך שאונן מולה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הולם **שבין 5.5 ל-9.5 שנות מאסר בפועל** והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **8 שנות מאסר בפועל**, מאסרים על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה בסך של 150,000 ₪. ערעורו של הנאשם על הכרעת הדין ועל גזר הדין - נדחה.

ד. ע"פ 6980/22 פלוני נ' **מדינת ישראל** (7.9.2022) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות של מעשה סדום בבת משפחה לפי סעיף 351(ב) סיפא לחוק העונשין ומעשה מגונה בבת משפחה לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק שביצע בקטינה, אחותה של אשתו. הנאשם הציג סרטונים פורנוגרפיים לנפגעת העבירה וליטף את רגליה. בהמשך, בעת שנפגעת העבירה שטפה כלים, הגיח הנאשם מאחוריה, לפת בידו את חזה ולחץ אותו מעל לבגדיה. באותו היום, בעת שהשניים שהו יחדיו, אמר הנאשם לנפגעת העבירה להיכנס לחדר השירותים כאשר הוא נכנס מיד אחריה. שם, הרים הנאשם את חולצתה וחזייתה, הביט ארוכות בחזה החשוף ונגע בו. במועד אחר נסע הנאשם יחד עם בני משפחתו ונפגעת העבירה לצפון הארץ. בשעת לילה, בעת שלנו במתחם תחנת דלק, נפגעת העבירה שיחקה במכשיר הטלפון, נטלו הנאשם מידיה, העלה סרטונים פורנוגרפיים והשניים צפו בהם כאשר הנאשם אמר לה ש"בא לי לעשות את זה". בהמשך, חיבק הנאשם בידו את נפגעת העבירה ונגע בחזה מתחת לבגדיה. לאחר מכן חשף את איבר מינו, אחז בו בידו, נישק את נפגעת העבירה בראשה והחדיר את איבר מינו לפיה. נפגעת העבירה הרימה את ראשה בניסיון להפסיק את המעשה, אולם הנאשם הוריד שוב את ראשה לעבר איבר מינו לפרק זמן קצר, עד שהגיע לפורקן בתוך פיה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין **9 ל-13 שנות מאסר בפועל** והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, 10 שנות מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי לנפגעת העבירה בסך של 120,000 ₪. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון התקבל באופן שהוסכם על הפחתה של שנה מעונש המאסר, כך שעל הנאשם הוטלו **9 שנות מאסר בפועל**.

ה. ע"פ 5832/20 פלוני נ' **מדינת ישראל** (22.8.2021) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של אינוס בת משפחה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; ריבוי עבירות של מעשה מגונה בבת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים ללא הסכמתה לפי 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 345(א)(1) וסעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין; ריבוי עבירות של מעשה מגונה בבת משפחה לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק העונשין וניסיון למעשה מגונה בבת משפחה לפי סעיף 351(ג)(3) בצירוף סעיף 35 לחוק העונשין, שביצע בנפגעת העבירה - אחותה למחצה של אשתו, עת הייתה בת 14.5 ועד 15.5, במשך שנה. בחלק מהמקרים נפגעת העבירה הביעה התנגדותה למעשיו של הנאשם. במספר הזדמנויות רב, בשעות הלילה, נכנס הנאשם לחדרה של נפגעת העבירה, ניגש למיטתה ונגע בחזה מתחת לבגדיה, בלא הסכמתה. על אף התנגדותה, עיסה הנאשם את חזה, ובחלק מהמקרים ליקק אותו. במקרה אחר, ניגש הנאשם אל נפגעת העבירה בזמן

ששהתה בחדרו של אחיה, שנכח בחדר, הכניס את ידו מתחת לחולצתה, וניסה לבצע בה מעשה מגונה. באחת הפעמים, שבה נפגעת העבירה מבילוי, הבחינה שבמיטתה ישנים הנאשם ושניים מילדיו. הנאשם התעורר, והיא ביקשה לישון במיטתה. הנאשם נאות לכך, ויצא מחדרה. ואולם, כעבור מספר דקות, שב הנאשם לחדרה של נפגעת העבירה, כאשר שניים מילדיו ישנים לצידה, הכניס את ידו מתחת לחולצתה, והחל לעסות את חזה. לאחר מכן, ליטף את גופה, נגע בבטנה, הכניס את ידו לתוך תחתוניה והחל לגעת באיבר מינה. נפגעת העבירה התנגדה למעשים, וניסתה להדוף את הנאשם באמצעות ידה ורגליה, ואמרה לו "צא כבר, לך ממני, תפסיק, מה יש לך". למרות התנגדותה של נפגעת העבירה, הנאשם ליטף את ישבנה והחדיר את אצבעו לאיבר מינה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה **שבין 6 ל-10 שנות מאסר בפועל** והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **8 שנות מאסר בפועל**, מאסרים מותנים ופיצוי בסך של 90,000 ₪. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון - נדחה.

ו. ע"פ 8153/19, 8258/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.10.2020) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשני מקרים של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים לפי סעיף 348(א) יחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, במסגרת האישום הראשון; ובשתי עבירות של מעשה סדום בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, לפי סעיף 347(ב) בצירוף סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין ועבירה של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים לפי סעיף 348(א) יחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, במסגרת האישום השני. הנאשם נשוי לדודתה של אם הקטינה והקטינה ראתה בו דמות סב. על פי האישום הראשון, בעת שהקטינה, נפגעת העבירה, הייתה בת שמונה ושהתה ביחידות בחדר בבית הנאשם, נישק אותה הנאשם. במועד מאוחר לכך, בעת שנפגעת העבירה נסעה עם הנאשם הניח הנאשם את ידה על איבר מינו מתחת למכנסיו. על פי האישום השני, בעת שנפגעת העבירה נותרה עם הנאשם לבדה ברכבו, לאחר שהצטרפה אליו להסעת שתי נכדותיו הקטינות לביתן, שוחח הנאשם עם נפגעת העבירה על צפייה בסרטים בעלי תוכן מיני, עצר את הרכב בצדי הדרך ועבר למושב האחורי שבו ישבה נפגעת העבירה. בתגובה לכך, ועל רקע המתואר באישום הראשון, פשטה נפגעת העבירה את מכנסיה ואת תחתוניה, ונתרה ערומה בפלג גופה התחתון. אז ביצע בה הנאשם מעשים מגונים ומעשי סדום, ובתוך כך ליקק את פי הטבעת שלה ואת איבר מינה, החדיר את איבר מינו לפיה, אונן בפניה, והחדיר את אצבעו לפי הטבעת של נפגעת העבירה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם לשני האישומים נע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל, והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, 5 שנות מאסר בפועל, מאסרים על תנאי ופיצוי לקטינה בסך של 30,000 ₪. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, תוך שציין כי בית המשפט המחוזי הקל באופן חריג בעונשו של הנאשם, אך בהתחשב בכך שערכאת הערעור איננה נוהגת למצות את הדין, העמידו על **7.5 שנות מאסר בפועל** והכפיל את סכום הפיצוי לנפגעת העבירה לסך של 60,000 ₪.

ז. ע"פ 2538/19 **פלוני נ' מדינת ישראל ואח'** (13.11.2019) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות מין בקטינה בת משפחה, והן: מעשה סדום בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים, עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיפים 347(ב) ו-345(א)(3) לחוק העונשין; ארבע עבירות של

מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14, לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיפים 348(א) ו-345(א)(3) לחוק העונשין; מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים, לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיפים 348(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין. הנאשם הוא דודה של הקטינה, נפגעת העבירה. במשך כחמש שנים, עת גר בסמוך אליה, נהג הנאשם לבצע בה עבירות מין בעודה קטינה כבת 12 וכבת 15. באישום הראשון, הנאשם נישק את נפגעת העבירה במשך מספר דקות תוך שהחזיר לשונו לפיה חרף התנגדותה הפיזית והמילולית. באישום השני, נטל הנאשם את ידה של נפגעת העבירה והניח אותה על איבר מינו מעל מכנסיו. בהמשך חשף את איבר מינו והניח את ידו על ידה בעודו מניע את ידה של נפגעת העבירה על איבר מינו. באישום השלישי, נטל הנאשם את ידה של נפגעת העבירה והניחה על איבר מינו מעל מכנסיו והניע את ידה על איבר מינו, במשך דקות ארוכות. באישום הרביעי, הנאשם ביצע בנפגעת העבירה מעשה מגונה בכך שליקק את איבר מינה ובהמשך ביצע בה מעשה סדום שכלל החדרת איבר מינו לפיה למספר שניות. באישום החמישי, נטל הנאשם את ידה של נפגעת העבירה והניח אותה על איבר מינו מעל מכנסיו, משהזיזה את ידה, נטל הנאשם את ידה בשנית והניחה על איבר מינו. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם עונש הולם בגין כלל העבירות **שבין 5 ל-9 שנות מאסר בפועל**, והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **6.5 שנות מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי בסך של 100,000 ₪. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון על גזר הדין - נדחה.

ח. ע"פ 6689/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.9.2018) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות של מעשים מגונים בבתו שנמשכו שנים והחלו בטרם מלאו לה 14 שנים, בעבירה של אינוס בת משפחה ובעבירת איומים. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש **בין 3 ל-9 שנות מאסר בפועל**, והשית על הנאשם 52 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת העבירה. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על גזר הדין, משמצא כי שגה בית משפט קמא בשל סברתו כי מעשה האינוס נעשה בנפגעת העבירה כשהייתה בת 14 כאשר אין חולק כי הייתה בת 18, ולכן הפחית מרכיב המאסר 6 חודשים, כך שעל הנאשם הוטלו **46 חודשי מאסר בפועל**.

ט. ע"פ 4713/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.6.2018) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של מעשה סדום ובעבירה של מעשה מגונה בבת משפחה, נכדתה הקטינה של בת זוגו דאז, בעת שהייתה כבת 10-12 שנים. הנאשם מישש את איבר מינה של נפגעת העבירה מעל לבגדיה, הכניס את ידו מתחת לתחתוניה והחזיר את אצבעו לפי הטבעת שלה, הניח את ידו על חזה וניסה לנשק אותה, חרף התנגדותה אשר באה לידי ביטוי בעזיבת החדר, סגירת פיה והסתגרות בחדר השירותים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה **שבין 6 ל-9 שנות מאסר בפועל** והשית על הנאשם **6 שנות מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

י. ע"פ 6646/16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (20.4.2017) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של מעשים מגונים ומעשי סדום ובעבירה של הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות. הנאשם ביצע באחותו שורה ארוכה של עבירות מין במשך תשע שנים מעת שהשניים היו קטינים ועד

שהנאשם הפך לבגיר, תוך שחלה הסלמה בחומרת המעשים, כך שהנאשם לא הסתפק עוד בביצוע מעשים מגונים אלא כפה על אחותו גם מעשי סדום שהתבטאו בהכנסת איבר מינו לפיה. המעשים לוו לא אחת באלימות נוספת על מנת לכפות על נפגעת העבירה לשתף עמו פעולה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הולם **שבין 6 ל-12 שנות מאסר בפועל**, ולאחר שהביא בחשבון את גילו הצעיר בעת ביצוע העבירות הטיל על הנאשם **8 שנות מאסר בפועל**, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לנפגעת העבירה. בית המשפט העליון קבע כי מתחם העונש ההולם הינו מקל יתר על המידה. בית המשפט העליון העמיד את עונשו של הנאשם על **11 שנות מאסר בפועל** לצד יתר מרכיבי הענישה, תוך שקבע כי עונש זה אינו ממצה את ההחמרה בענישה בהתחשב בטיב העבירות, נסיבות ביצוען, חומרתן, תדירותן והמצוקה אליה קלע הנאשם את נפגעת העבירה.

יא. ע"פ 2816/15 פלוני נ' **מדינת ישראל** (13.3.2016) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של מעשה סדום ובעבירות של מעשים מגונים שביצע באחיניותיה הקטינות של אשתו: האישום הראשון כולל שלושה מקרים בהם ביצע הנאשם מעשים מגונים בקטינה בת משפחה, החל משהייתה בת 13 ועד סמוך להיותה בת 15. במקרה אחד, כששהתה הקטינה בבית אחות סבתה, ליטף הנאשם את כתפה ואת חזה מעל בגדיה, הכניס ידו למכנסיה ונגע באיבר מינה. במקרה שני, כשהייתה הקטינה בחנותו של הנאשם, הניח את ידה על איבר מינו והזיז אותה. לאחר מכן ביקש כי תפשוט את חולצתה וחיכך את איבר מינו בחזה עד שהגיע לסיפוק מיני. באירוע השלישי נגע הנאשם באיבר מינה של הקטינה ובחזה, וכן הורה לה להוריד את בגדיה. הנאשם הוריד מכנסיו והצמיד את ידה לאיבר מינו ובהמשך ביקש שתשב עליו, אז חיכך את איבר מינו באיבר מינה. עניינו של האישום השני במעשה מגונה שביצע הנאשם בפני קטינה שניה שכאמור בת משפחה, בהיותה כבת 14-15, כאשר התארח בביתו. הנאשם נכנס לחדר בו לנה המתלוננת בעודו אוחז באיבר מינו החשוף, לשם גירוי, סיפוק, או ביזוי מיניים, ולאחר מכן יצא מן החדר. האישום השלישי התייחס למעשה סדום וסדרה של מעשים מגונים שביצע הנאשם בקטינה שלישית בת משפחה, במשך כשנתיים, החל משהייתה בת 12. המדובר בסדרה של מעשים שהתרחשו בחנותו של הנאשם, בביתה של הקטינה וברכב של אמה, בהם נגע הנאשם באיבר מינה של הקטינה ובחזה, התחכך בגופה ונשכב עליה בעודו ערום, הורה לה לגעת באיבר מינו, שפשף באמצעות ידה את איבר מינו, אונן בפניה וליקק את איבר מינה. במספר מקרים ביקש הנאשם מהקטינה להיכנס לאתרים פורנוגרפיים ולצפות בהם עמו, תוך שהוא נוגע בחזה ומלקק את איבר מינה וכשהיא מלטפת לבקשתו את איבר מינו. במקרה אחד, הורה הנאשם לקטינה למצוץ את איבר מינו, וכך עשתה. בגין האישום הראשון קבע בית המשפט המחוזי מתחם ענישה **שבין 4 ל-8 שנות מאסר בפועל** והטיל על הנאשם **חמש שנות מאסר בפועל**; בגין האישום השני קבע בית המשפט המחוזי מתחם ענישה **שבין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל**; ובגין האישום השלישי קבע בית המשפט המחוזי מתחם ענישה **שבין 7 ל-15 שנות מאסר בפועל** והטיל על הנאשם **שמונה שנות מאסר בפועל**. בית משפט המחוזי החליט כי חלק מתקופות המאסר ירוצו בחופף, והעמיד את עונש של הנאשם, נעדר עבר פלילי ולאחר שהשלים בהצלחה הליך טיפולי, על **12 שנות מאסר בפועל**, מאסר על תנאי, ופיצוי בסכום כולל של 100,000 ₪. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון על גזר הדין - נדחה.

יב. ע"פ 3934/12 פלוני נ' **מדינת ישראל** (18.2.2013) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות של מעשה מגונה בנסיבות של אינוס קטינה בת משפחה על פי סעיפים 351(ג)(2), 348(ב) ו-345(ב)(1) לחוק העונשין, במסגרת שישה אישומים שונים. על פי האישום הראשון, נכנס הנאשם למיטת בתו הקטינה בשעת לילה, נצמד אליה וחיכך את איבר מינו בה, תוך שהוא נוגע באיבר מינה. על פי האישום השני, חזר הנאשם על המעשים פעם נוספת, חודשים ספורים לאחר האירוע הראשון. על פי האישום השלישי, תקופה קצרה לאחר המקרה השני נכנסה הקטינה לחדרו של הנאשם, שם שהה בעירום, והוא חיבק אותה, נישק אותה, נגע באיבר מינה והביאה לנגוע באיבר מינו. על פי האישום הרביעי, שב הנאשם וביצע מעשה דומה מספר חודשים לאחר האישום השלישי. על פי האישומים החמישי והשישי, שב הנאשם וביצע מעשים דומים בקטינה במהלך החודשים העוקבים בחדרה שלה. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **8 שנות מאסר בפועל**, מאסרים על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה בסך של 75,000 ₪. ערעורו של הנאשם על גזר הדין - נדחה.

יג. ע"פ 2652/11 פלוני נ' **מדינת ישראל** (10.12.2012) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של מעשים מגונים לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין ובעבירות של מעשי סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ובנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, שביצע בקטינה אחייניתה של בת זוגו מעת שהייתה בת 8 עד 10, במספר לא ידוע של הזדמנויות. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם **10 שנות מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה בסך של 50,000 ₪. ערעור שהגיש הנאשם על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה, תוך שנאמר כי בית המשפט המחוזי לא החמיר עם הנאשם יתר על המידה.

יד. ע"פ 9286/06 פלוני נ' **מדינת ישראל** (29.11.2007) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות של מעשים מגונים לפי סעיפים 348(א) ו-351(ג)(1) לחוק העונשין, שביצע בביתו באחייניתו הקטינה, כבת 10-11, במשך כשנתיים, זאת במסגרת חמישה אישומים. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם **9 שנות מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה בסך של 30,000 ₪. ערעור שהגיש הנאשם על גזר הדין - נדחה.

טו. תפ"ח (מח' מרכז) 3969-06-22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (18.3.2024) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בשני אישומים, בעבירות הבאות: בעילת קטינה בת משפחה שלא בהסכמה, לפי סעיף 351(א) וסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; ריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 וריבוי עבירות, לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) וסעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין וריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) וסעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין. הנאשם הינו אחיה של נפגעת העבירה. עת הנאשם היה כבן 16 ונפגעת העבירה הייתה תלמידת כיתה ב', נכנס הנאשם לחדרה בעת שישנה, הוריד את תחתוניה וליטף את ישבנה ואיבר מינה. במועדים רבים במשך כשלוש שנים, בעת שהנאשם היה בן 16-19, ונפגעת העבירה הייתה בת 7-10, נהג הנאשם לקרוא לה לבוא עמו

לחדר השינה בתמורה למתנה, והיא נענתה לו. הנאשם נהג לפשוט את בגדיה, להשכיבה על המיטה ולפשוט את בגדיו. באחד המקרים כאשר היה כבן 17 ונפגעת העבירה הייתה כבת 8, החדיר הנאשם את איבר מינו לתוך איבר מינה תוך שהסב לה כאב, נישק אותה בצווארה עד שהגיע לסיפוקו המיני, וזאת ללא הסכמתה החופשית. במקרה נוסף לטיף את גופה וחזה. במועדים רבים נוספים לאחר שמלאו לנאשם 18 שנים, הוא נהג לקרוא לנפגעת העבירה לבוא עמו לחדר השינה, הציע לה מתנות בתמורה, והיא נענתה לדרישתו. במועדים אלה נהג הנאשם לחכך את איבר מינו באיבר מינה בעת שהיו ללא בגדים ובחלק מהאירועים נפגעת העבירה הזיזה את גופה כדי למנוע מהנאשם להמשיך במעשיו. במספר רב של הזדמנויות במשך כשנה, בעת שהנאשם היה בן כ-17 וטרם מלאו לו 18, ונפגעת העבירה הייתה בת 8-9, נהג הנאשם להורות לה לבוא עמו לצינור בטון שהיה מצוי מתחת לכביש בעודו מלווה אותה בדרכה מביתם לבית חברתה, שם נהג להפשיט את חצאיתה ולפשוט את מכנסיו ותחתוניו, השכיבה על הצינור וחיכך את איבר מינו באיבר מינה או בישבנה, שלא בהסכמתה החופשית. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה **שבין 6.5 ל-10.5 שנות מאסר בפועל**, והשית על הנאשם, בעל עבר פלילי בעבירות רכוש ואלימות נגד בת זוג, **8 שנות מאסר בפועל**, מאסרים על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה בסך של 80,000 ₪.

טז. תפ"ח (מח' ת"א) 6835-02-22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (7.2.2023) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בריבוי עבירות של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות בקטינה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים שלא בהסכמתה החופשית לפי סעיף 351(ג)(2) יחד עם סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין וכן בעבירה של ניסיון למעשה סדום בנסיבות מחמירות בקטינה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים שלא בהסכמתה החופשית לפי סעיף 351(א) ביחד עם סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות 345(א)(1) יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין. הנאשם ניהל מערכת יחסים זוגית עם אימה של הקטינה נפגעת העבירה והתגורר עמן באותה דירה. במשך כשלוש שנים, עת הייתה נפגעת העבירה בטווח הגילאים של 7-9 שנים, הנאשם ביצע בה ניסיון למעשה סדום ומעשים מגונים, בכך שבשלושה מועדים שונים וסמוכים במהלך התקופה, עת ישנה נפגעת העבירה במיטה בין אמה לבין הנאשם, ביצע בה הנאשם מעשים מגונים, בכך שבכל אחת מהפעמים הסיט את מכנסיה ותחתוניה ונגע באצבעו בפי הטבעת שלה למשך מספר שניות, שלא בהסכמתה. במועד אחר, לאחר שהאם יצאה מהדירה, הוריד הנאשם את מכנסיה ותחתוניה של נפגעת העבירה וביצע בה מעשה מגונה, בכך שליקק את איבר מינה, לשם גירוי וסיפוק מיניים, שלא בהסכמתה. הנאשם נשכב לצידה של נפגעת העבירה וניסה לבצע בה מעשה סדום, שלא בהסכמתה, בכך שניסה לקרב את ראשה לעבר איבר מינו, אך חדל ממעשיו משהסיטה את ראשה. לאחר מכן, הפך הנאשם את נפגעת העבירה על בטנה, התיישב עליה וניסה לבצע בה מעשה סדום, שלא בהסכמתה, בכך שבמשך מספר דקות ניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, תוך שהתעלם מהתנגדותה, שכללה ניסיון להשתחרר מהנאשם, בעודה בוכה וזועקת לעזרת אמה. בשלב מסוים חדל הנאשם ממעשיו והורה לנפגעת העבירה להתלבש. לאחר מכן, משך אותה לעברו, הפשיל את מכנסיה ובמקביל את מכנסיו, וניסה בכוח להושיבה עליו כך מספר פעמים, לשם סיפוק וגירוי מיניים, שלא בהסכמתה, עד שלבסוף חדל עקב ניסיונותיה להשתחרר מאחיזתו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם **שבין 9 ל-13 שנות מאסר בפועל**, והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **10 שנות מאסר בפועל**, מאסרים על תנאי ופיצוי בסך 150,000 ₪ (יצוין כי במסגרת

ההסדר בין הצדדים, התחייבה המאשימה להגביל עתירתה לעונש שלא יעלה על 10 שנים, לצד רכיבי מאסר מותנה ופיצוי).

18. בהתחשב במידת הפגיעה בערכים המוגנים, ריבוי העבירות, נסיבות ביצוען, פרק הזמן הממושך שבמהלכו בוצעו העבירות, גילה הצעיר של נפגעת העבירה, פער הגילאים בינה לבין הנאשם, פער הכוחות בין השניים וניצול לרעה של מעמדו וכוחו של הנאשם הן במסגרת המשפחתית והן במסגרת הקהילה החרדית, הנזק הכבד וההרסני שנגרם לנפגעת העבירה, לרבות ניכור ממשפחתה ומהחברה שבה גדלה, כמו גם מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים ככל הניתן, מצאתי לקבוע כי מתחם הענישה ההולם את כלל העבירות בהן הורשע הנאשם באישום הראשון הינו **בין 7 לבין 11 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה צופה פני עתיד וענישה כלכלית.**

אישום שני: מתחם העונש ההולם

19. הנאשם הורשע במסגרת האישום השני בריבוי עבירות של מעשים מגונים בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים, בשל כך שביצע ב-ב.ב, אחות נוספת של רעייתו, מעת שהייתה כבת 12 שנים ובמשך כשנה, מגוון מעשים מגונים, אשר כללו נגיעה בבטנה באמצעות שפתיו, הכנסת ידו מתחת לחגורת חצאיתה ומתחת לתחתוניה ונגיעה בישבנה וריבוי מעשים של נגיעה בחזה מעל בגדיה.

20. נוכח האמור, הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים, לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) וסעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, אשר העונש המרבי בגינן הוא 15 שנות מאסר, והעונש המזערי הינו 45 חודשי מאסר בפועל.

21. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בביצוע עבירות המין בהן הורשע הנאשם הם כאמור פגיעה בכבודו, שלומו וביטחונו של אדם, שלמות גופו ונפשו, שמירה על האוטונומיה לה זכאי כל אדם על גופו והזכות לפרטיות. כאשר העבירות מבוצעות כלפי קטין שהוא בן משפחה נפגע הערך של הגנה על קטינים מפני ניצולם לרעה בשל גילם, יחסי התלות, הקרבה והאמון שנותן הקטין בבן המשפחה הפוגע וכן ההגנה על התפתחותו הנפשית התקינה ומניעת פגיעה בשגרת חייו וביטחונו האישי.

22. מידת הפגיעה בערכים המוגנים כתוצאה מעבירות המין שביצע הנאשם ב-ב.ב הינה בדרגת חומרה בינונית באופן יחסי למקרים אחרים, אך משמעותית, בהתחשב באופיים של המעשים, גילה הצעיר של נפגעת העבירה, חזרת הנאשם על מעשיו במשך כשנה מעת שהייתה כבת 12, תוך ניצול יחסי הקרבה, האמון והתלות שרחשה לנאשם, כבעלה של אחותה, בעת ביקוריה בביתו.

23. בבחינת **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40ט לחוק העונשין), הבאתי בכלל חשבון כי הנאשם ביצע את עבירות המין ב-ב.ב, עמה היו לו יחסי קרבה משפחתיים בהיותו בעלה של אחותה, במהלך תקופה של כשנה, כאשר נפגעת העבירה הייתה בת 12 בקירוב והוא כבן 25 שנים.

מדובר בריבוי עבירות, שבוצעו במועדים שונים במהלך כשנה, כאשר נפגעת העבירה הגיעה לבקר ולשהות בבית אחותה והנאשם, וכללו את המעשים הבאים: הנאשם השכיב את נפגעת העבירה על גבה, הרים את חולצתה ונגע באמצעות שפתיו בבטנה; בהזדמנות אחרת, עת ביקשה נפגעת העבירה התכופפה על מנת לסייע בידי הנאשם להלביש את ילדיו, הוא ניצל זאת כהזדמנות כדי להכניס ידו מתחת לחגורת החצאית ומתחת לתחתוניה של נפגעת העבירה ונגע בישבנה. במספר הזדמנויות, במהלך אותה שנה, עת ביקרה נפגעת העבירה בביתו של הנאשם, הוא נגע בחזה מעל בגדיה.

מעשי הנאשם לא היו מקריים או כתוצאה ממעידה רגעית, אלא מעשים ממושכים ותדירים, פרי תכנון מראש, שכלל יצירת הזדמנויות להימצא ביחידות עם נפגעת העבירה, כפי שגם מסר לשירות המבחן. הנאשם ביצע את מעשיו הנלווים, בכוחניות בניגוד להסכמת נפגעת העבירה, תוך ניצול פערי הגילאים ביניהם ומעילה באמונה, בעת שהתארח בביתו, לשם ביזוי, גירוי או סיפוק מאוויו המיניים. לא נפגמה יכולתו של הנאשם להבין את אשר עשה ואת הפסול שבמעשיו, ולא נפגעה יכולתו להימנע מהם. הנאשם אינו קרוב לסייג לאחריות פלילית.

ב.ב. סירבה לשתף פעולה עם שירות המבחן לשם עריכת תסקיר נפגעת עבירה בעניינה. שירות המבחן העריך כי קשייה של ב.ב. להיפגש עמו נובעים, בין היתר, מהדינמיקה המורכבת במשפחה המורחבת של נפגעת העבירה. עם זאת, בהינתן כי נפגעת העבירה נאלצה להתמודד במשך כשנה, בהיותה בת 12 בלבד, ללא כל הגנה הורית או סביבה מגוננת, מול מעשיו המיניים והכוחניים של הנאשם בגופה, אשר ראה בה כמעין חפץ זמין לסיפוק צרכיו הרגשיים והמיניים, דומני כי לא נדרש תסקיר כדי לקבוע כי מעשיו של הנאשם, אשר מבחינת נפגעת העבירה היה בעלה של אחותה ודמות דומיננטית ומשפיעה במשפחתה, גרמו לה לפגיעות הרסניות ולנזקים נפשיים ואחרים אשר קרוב לוודאי ילוו אותה למשך כל חייה. אף לא ניתן לאמוד בעת הזו את היקף הנזק שעשוי לתן אותותיו בעתיד במישורים רבים, בתחנות זמן שונות בחייה של נפגעת העבירה.

בהקשר זה אפנה לפסיקת כב' השופט א' שהם בע"פ 6734/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 36 (25.10.2017) כדלקמן:

"כפי שנאמר לא אחת, גם מבלי להגיש תסקיר או הצהרת נפגע עבירה, יכול בית המשפט לצאת מתוך הנחה כי נגרם לנפגע העבירה, ובעיקר כשמדובר בקטין, נזק קשה, והדעת נותנת כי השפעתו תהא ניכרת בתקופת ילדותו והתבגרותו של הקטין, ובמרבית המקרים מדובר בנזק ארוך טווח".

כמו כן ראו ע"פ 10673/04 פלוני נ' מדינת ישראל (1.6.2008), פס' 3 לפסק דינה של כב' השופטת ע' ארבל:

"את היקפו של זה לא יידע איש לאמוד, אך זאת נדע כולנו - כי מעשים אלה צורבים כברזל מלובן נפשו של ילד ומותירים צלקות שלעולם לא תימחינה".

עוד אפנה לדברי כב' השופט ס' גובראן בע"פ 6092/10 פלוני נ' מדינת ישראל (18.7.2012), בהאי לישנא:

"אומנם עבירות מין מסבות נזק, פיזי ונפשי, לכלל הנפגעים והנפגעות, אך אין ספק שפגיעה מינית בגיל צעיר יש בה כדי להשפיע בצורה קשה ומקיפה יותר על אישיותו של הנפגע ועל עולמה הפנימי של הנפגעת. אל לנו לשכוח כי בשלב זה בחייו של הפרט יש למרבית החוויות שהוא נחשף להן פוטנציאל לגבש ולעצב עוד נדבך ועוד פן באישיותו המתפתחת, והדברים הם בבחינת מקל וחומר כאשר החשיפה היא לחוויות טראומטיות ואלימות, כדוגמת תקיפה מינית".

24. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירות של ריבוי מעשים מגונים בקטינה בת משפחה מעלה מגמה של החמרה בענישה כאשר עסקינן בביצוע עבירות מין בקטין בתוך המשפחה במטרה לגמול לעבריין כמעשיו, להרתיע ולהרתיע אחרים כמותו, הבאה לידי ביטוי בעונשי מאסר ממושכים מאחורי סורג ובריה. כך למשל אפנה למקרים דומים בנסיבותיהם למקרה דנא ככל הניתן, תוך הבאה בחשבון את השינויים המתחייבים:

א. ע"פ 989/19 פלוני נ' מדינת ישראל (19.12.2019) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בריבוי עבירות של מעשים מגונים בקטינה בת משפחה, לפי סעיף 348(ב)בנסבות סעיפים 345(ב)(1) ו-351(ג)(2) לחוק העונשין. במשך כחמש שנים, מעת שהייתה המתלוננת כבת 8 או 9 ועד הגיעה לגיל 14 לערך, ביצע בה הנאשם, המבוגר ממנה בכ-50 שנים, מעשים מגונים במספר רב של הזדמנויות, בכך שהכניס את ידו מתחת לבגדיה, נגע באיבר מינה מתחת לתחתוניה ובחלקי גופה השונים. באחד המקרים, בעת שעיסה הנאשם את כפות רגליה של נפגעת העבירה, הכניס את ידו מתחת לבגדיה ונגע באיבר מינה תוך שהורה לה שלא תספר על המעשה לאמה, בני משפחתה או חבריה. במקרה אחר, לקח הנאשם את נפגעת העבירה אל דירתו, פשט את בגדיה ונגע בגופה העירום, ברגליה, בגבה, בחזה ובאיבר מינה, וכן השכיבה ונגע באמצעות פיו באיבר מינה עד אשר ביקשה ממנו לחדול ממעשיו. במקרה שלישי, בעת שהנאשם סיע לנפגעת העבירה להתכונן למבחן בחדרה, הכניס את ידו מתחת לתחתוניה ונגע באיבר מינה, והמשיך בכך על אף שביקשה היא ממנו לחדול ממעשיו עד שלבסוף אמה של נפגעת העבירה נכנסה לחדרה. הנאשם זוכה מחמת הספק ממקרה ספציפי נוסף. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הולם שבין 45 חודשי מאסר ל-7

שנות מאסר בפועל, והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **47 חודשי מאסר בפועל**, מאסרים מותנים ופיצוי לנפגעת העבירה בסך 60,000 ₪. ערעור של הנאשם על הכרעת הדין וגזר הדין - נדחה.

ב. ע"פ 3204/17, 3324/17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (24.1.2018) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות של מעשים מגונים שביצע בשתי קטינות, האחת חברתה של בתו בת ה-9 והשנייה אחייניתה של אשתו בת ה-6. הנאשם נכנס לחדר בו ישנה נפגעת העבירה בת ה-9 ליטף וליקק את ישבנה, נגע בבטנה ובאיבר מינה. כעבור שלושה חודשים, נכנס הנאשם לחדר בו ישנה נפגעת העבירה בת ה-6, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה וליטף את ישבנה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם ענישה הולם לכל אחת מהעבירות בהן הורשע הנאשם **החל ממספר חודשי מאסר בפועל ועד שנה וחצי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסרים על תנאי ופיצוי לכל אחת מנפגעות העבירה בסך של 60,000 ₪. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם על הכרעת הדין וקיבל את ערעור המדינה על קולת העונש. בית המשפט העליון התחשב בשיהוי שחל ובחלוף הזמן מאז קרות האירועים, בסיכון הנמוך להישנות המעשים; בעברו הנקי של הנאשם, ובצינו כי אין דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין, והעמיד את עונשו של הנאשם על **12 חודשי מאסר בפועל**, לצד יתר רכיבי הענישה שנקבעו.

ג. ע"פ 4657/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (10.6.2015) - הנאשם 1 הורשע, על יסוד הודאתו, בריבוי עבירות של מעשה מגונה בן משפחה לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) יחד עם סעיף 351(ג)(2) לחוק העונשין. הנאשם 1, שהינו דודה של נפגעת העבירה, ביצע בה שורה של מעשים מגונים בהיותה קטינה. במהלך שנת 2008, בביתם של הנאשמים (אב ובן), עת הייתה נפגעת העבירה כבת 11, החזיק נאשם 1 את ידיה של נפגעת העבירה ונתן לה נשיקה בפיה. במועד אחר הוביל הנאשם 1 את נפגעת העבירה לקבוצת שיחים, שם נישק אותה על פיה, נגע בחזה מעל לבגדיה והורה לה לגעת באיבר מינו. במהלך שנת 2009 אסף נאשם 1 את נפגעת העבירה מבית ספרה והוביל אותה לגינה ציבורית אשר אינה מוכרת לנפגעת העבירה, וזו אמרה לנאשם 1 כי היא לא מעוניינת להיות שם והחלה להתרחק מהמקום, אך נאלצה לשוב על עקבותיה כיוון שלא ידעה כיצד לחזור לביתה. עם שובה, הנאשם 1 נישק אותה בפיה, נגע בחזה מעל בגדיה, הוריד את מכנסיו, הורה לה לנשק את איבר מינו החשוף והיא עשתה כן. בהמשך אמרה נפגעת העבירה לנאשם 1 כי היא רוצה ללכת, אך האחרון ניסה לגעת בגופה מתחת לחולצתה. נפגעת העבירה עצרה את ידיו ושבה על בקשתה ללכת מהמקום. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הולם **שבין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל**, והשית על הנאשם 1, נעדר עבר פלילי, **4 שנות מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה בסך של 20,000 ₪. ערעור שהגיש הנאשם על גזר הדין - נדחה.

ד. ע"פ 4846/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.6.2014) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, במספר רב של מעשים מגונים בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 ובקטינה שמלאו לה 14, לפי סעיפים 351(ג)(1)+(3), 348(א)+(ג), 345(א)(3), 348(ד)(1) וכן סעיף

351(ד) (מעשה מגונה בפני קטין) לחוק העונשין. הנאשם היה נשוי לאמה של נפגעת העבירה ושימש לה ולאחיה הקטן כאב. כשנפגעת העבירה הייתה כבת 12-13 שנים, ניצל הנאשם את העובדה שאמה הרבתה להיעדר בשעות הערב והלילה, והיה נכנס לחדרה כאשר שכבה במיטתה. הנאשם נהג להקריא לנפגעת העבירה סיפורים, ותוך כדי דגדג אותה תוך שגלש לאזור החזה, הכניס את ידו לתוך חולצתה ובגדיה ונגע באיבריה האינטימיים, כולל באיבר מינה (ללא החדרת אצבעות). המעשים נעשו בתדירות של מספר פעמים בשבוע, ובמספר אירועים נכנס הנאשם לחדרה של נפגעת העבירה בעת שישנה ונגע בגופה ללא הסכמתה. מספר פעמים הנאשם אחז בידה של נפגעת העבירה והניחה על איבר מינו, וביקש ממנה לגעת ולשפשף את איבר מינו, והקטינה לעיתים סירבה ולעיתים נענתה להפצרותיו, ולפחות באחת הפעמים אונן הנאשם בפני נפגעת העבירה והגיע לסיפוקו. נפגעת העבירה הביעה את סירובה למעשי הנאשם, הייתה נועלת את דלת חדרה, אך הלה שכנע אותה כי כל מה שהוא עושה בסדר וכי אם תסרב הוא יתגרש מאמה, דבר שנפגעת העבירה חששה ממנו. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **5 שנות מאסר בפועל** ומאסר מותנה. ערעור שהגיש הנאשם על גזר הדין - נדחה.

ה. תפ"ח (מח' ב"ש) 69430-07-20 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2.5.2022) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בריבוי עבירות של מעשים מגונים בבן משפחה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב)+345(1) בנסיבות 345(א)(1) לחוק העונשין. הנאשם נשוי לדודתם של שני נפגעי העבירה, וביצע את המעשים המיניים בעת שהיו קטינים שטרם מלאו להם 16 שנים. לפי האישום הראשון, במהלך כשש שנים, במספר הזדמנויות, עת שהה נפגע העבירה בבית הנאשם, ביצע בו הנאשם מעשים מגונים, שכללו: נגיעה באיבר המין של נפגע העבירה מתחת לבגדים; נטילת ידו של נפגע עבירה והנחתה על איבר מינו החשוף של הנאשם; לעתים הנאשם שפשף באמצעות ידו של נפגע העבירה את איבר מינו החשוף ובמקביל נגע באיבר מינו של נפגע העבירה מעל ומתחת לבגדיו עד שהגיע לסיפוק מיני; הנאשם הרכיב את נפגע העבירה על אופנועו במספר הזדמנויות כשהוא ישוב לפניו בין שתי רגליו המפוסקות של הנאשם, ותוך כדי הנסיעה, התחכך הנאשם עם איבר מינו בגופו של נפגע העבירה ובמקביל נגע באיבר מינו של נפגע העבירה מתחת ומעל לבגדיו, וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. לפי האישום השני, במשך כארבע שנים, הנאשם הרכיב במספר הזדמנויות את נפגע העבירה השני על אופנועו, כשהוא ישוב לפניו בין שתי רגליו המפוסקות של הנאשם, הנאשם נצמד לנפגע העבירה מאחור ונגע באיבר מינו לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים שלא בהסכמתו החופשית. בית המשפט המחוזי קבע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאישומים: **האחד נע בין 40 ל-80 חודשי מאסר בפועל**; והשני נע בין **20 ל-50 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **24 חודשי מאסר בפועל**, מאסרים על תנאי ופיצוי כולל בסך של 55,000 ₪.

ו. תפ"ח (מח' מרכז) 17592-12-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (9.3.2020) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב), סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין שביצע בנפגעת העבירה, קטינה בת 12 שנים, בתה של אשתו. הנאשם ביצע בנפגעת העבירה מעשים

מיניים, במספר הזדמנויות, שכללו נגיעות בחזה ובישבנה מעל לבגדיה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הולם **שבין 6 ל-24 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות**, מאסרים מותנים, צו פיקוח ופיצוי בסך של 40,000 ₪.

ז. תפ"ח (מח' ב"ש) 53584-02-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (13.9.2018) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, במעשים מגונים בקטינה בת משפחה, שטרם מלאו לה 16 שנים, לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיפים 348(ב) ו-345(ב)(1) לחוק העונשין. הנאשם ביצע את העבירות באחייניתה של אשתו, בקטינה שהייתה כבת 9-12 שנים, במשך כ-4 שנים, והורה לה שלא תספר לאימה על מעשיו אלה. בעת שנפגעת העבירה הייתה כבת 9-10, נגע הנאשם באיבר מינה מעל בגדיה ושאל אותה אם נעים לה. בעת שהייתה כבת 11.5 נכנס הנאשם בלילה לחדרה של נפגעת העבירה וביקש ממנה ש"תמצוץ" את איבר מינו, אך היא סירבה. הנאשם הראה לה סרט שבו נראית אישה מבצעת מין אוראלי בגבר, על מנת להראות לה מה לעשות, אך נפגעת העבירה עמדה בסירובה. בהמשך, הכניס הנאשם את ידו מתחת לבגדיה, מישש את חזה ואמר לה "איך הם גדלו לך". בעת שנפגעת העבירה הייתה כבת 11-12 חשף הנאשם את איבר מינו בפניה וביקש ממנה שתחזיקו בידה ותשפשף אותו, תוך שהדגים לה, והיא עשתה זאת עד שהנאשם הגיע לסיפוק מיני. במקרה אחר, בעת שנפגעת העבירה נותרה לבדה עם הנאשם בסלון, הוא התפשט וביקש גם ממנה להתפשט, לעלות על השולחן ולבצע מולו תנועות שונות. נפגעת העבירה עשתה כדברי הנאשם. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הולם **שבין 2.5 ל-5 שנות מאסר**, והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **4 שנות מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה בסך שך 60,000 ₪.

ח. תפ"ח (מח' נצ') 41445-03-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (11.11.2013) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בריבוי עבירות של מעשים מגונים לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיפים 348(ב), 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין שביצע בקטינה, בתה של אשתו מנישואים קודמים. בעת שנפגעת העבירה הייתה כבת 13 שנים, ביצע בה הנאשם, מספר פעמים, מעשים מגונים, בביתם. הנאשם נהג להיכנס לחדרה של נפגעת העבירה, בעת שישנה או העמידה פני ישנה, בשל פחדה מהנאשם. הנאשם ליטף את ידיה ורגליה ונגע עם אצבעו באיבר מינה, מתחת לתחתונים. לאחר מספר פעמים בהם ביצע הנאשם את מעשיו, סיפרה נפגעת העבירה לאימה, וזו התעמתה עם הנאשם והוא חדל ממעשיו, לתקופה מסוימת, שלאחריה שב לבצע את אותם המעשים, נכנס לחדרה של נפגעת העבירה ונגע באיבר מינה, מתחת לתחתוניה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הולם **שבין 30 ל-60 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם, בעל עבר פלילי בעבירות רכוש ואלימות, לרבות תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש, עונש של **44 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה בסך של 25,000 ₪.

25. לצורך קביעת מתחם הענישה ההולם יש לתן את הדעת גם לחומרה היתרה שרואה המחוקק בעבירות שביצע הנאשם הבאה לידי ביטוי בעונש המזערי כמפורט בסעיף 355(א) לחוק העונשין, לפיו לא יופחת העונש שיוטל מרבע עונש מרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו. שעה שהעונש המרבי

הקבוע בחוק בגין העבירה בה הורשע הנאשם, בזיקה לנסיבות ביצועה, עומד על 15 שנות מאסר בפועל, הרי שהעונש המזערי בגינה עומד על 45 חודשי מאסר.

יחד עם זאת, נקבע בפסיקה, כי העונש המזערי כאמור, יכול ויכלול בחובו גם מאסר מותנה. ראו לעניין זה ע"פ 1867/00 **מדינת ישראל נ' אבי גוטמן** (27.6.2000) וכן ע"פ 2751/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.9.2015). יצוין כי בהתאם להוראת סעיף 355(ב) לחוק העונשין, עונש המאסר לא יהא כולו על תנאי, בהעדר "טעמים מיוחדים".

תיקון 113 לחוק העונשין לא הגדיר את היחס בין העונש המזערי הקבוע בעבירות מסוימות לבין מתחם העונש ההולם, בדגש על הרף התחתון שלו, אשר בכללותו נדרש לשקף לצד חומרת העבירה את הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מידת אשמו של הנאשם ואת מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות.

בית המשפט העליון נדרש, במספר הזדמנויות, לשאלת היחס בין העונש המזערי לבין מתחם הענישה. בע"פ 4876/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.12.2015), סוכמה ההלכה, לאחר סקירה נרחבת של פסיקה קודמת, ולפיה אין לקבוע, ככלל, רף ענישה תחתון הנמוך מהעונש המזערי, וזאת גם כאשר קיימת הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. בצד זאת, יתכנו "טעמים מיוחדים" המצדיקים קביעת רף תחתון נמוך יותר, ובמקרה מעין זה על בית המשפט לפרט את אותם טעמים מיוחדים (וראו גם, ע"פ 337/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (9.9.2013); ע"פ 512/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.12.2013); ע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.8.2014); ע"פ 1288/17 **מדינת ישראל נ' אבשלום שנהר** (3.10.2017)).

הנה כי כן, עסקינן במתחם הנוגע לרכיב המאסר בפועל, כאשר נותרה על כנה ההלכה, לפיה ניתן להטיל חלק מהעונש המזערי בדרך של מאסר מותנה. עם זאת, בע"פ 1079/16 **מדינת ישראל נ' יניב נחמן** (1.8.2016) נקבע, כי מתחם העונש ההולם שהרף התחתון שלו זהה לעונש המזערי (בהעדר טעמים מיוחדים לקבוע אחרת), מתייחס אך למאסר בפועל, להבדיל ממאסר מותנה. בית המשפט העליון קיבל את העמדה, כי מתחם הכולל מאסר בפועל ומאסר על תנאי הינו כוללני ורחב מדי באופן שמעקר אותו מתוכן ולמעשה, אינו קובע כלל רף תחתון למתחם. וכך נאמר:

"אמנם, כפי שציין בית המשפט המחוזי, הכלל הנקוט בפסיקת בית משפט זה הוא כי כאשר נקבע בחוק עונש מזערי לעבירה, מוסמך בית המשפט להטיל כולו על דרך של מאסר על תנאי, מאסר בפועל, או שילובם של השניים ... אך עם זאת, דעתי היא כי בעת קביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להפריד בין סוגי העונשים השונים, ובפרט לקבוע מהו הרף התחתון של עונש המאסר בפועל.."

על יסוד האמור, בכל הנוגע לעבירות מושא האישום השני, בנסיבות ביצוען, שעה שמדובר במעשים שאינם

ברף חומרה גבוהה בהשוואה לעבירות מסוג זה, מבלי כמובן להקל בהם ראש, שכללו בעיקר ריבוי נגיעות בחזה מעל הבגדים, לצד מגע שפתיים בבטנה של נפגעת העבירה ונגיעה בישיבה מתחת לבגדיה, ובהינתן שהמאשימה עתרה למתחם ענישה הולם, כך שהרף התחתון ייקבע לפי מחצית מהעונש המזערי (שנתיים), ואילו הרף העליון ייקבע כפי העונש המזערי (ארבע שנים), הרי שסבורני כי אכן יש מקום לקבוע מתחם ענישה שהינו נמוך מהעונש המזערי (ראו למשל: תפ"ח (מח' מרכז) 17592-12-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (9.3.2020)). לצד זאת, יאמר כבר עתה כי העונש הכולל שיוטל על הנאשם יכול מאסר בפועל בגין העבירות מושא האישום הראשון, ורכיבי ענישה בדמות מאסרים מותנים, כך שבסופו של יום ימצא שכלל רכיבי המאסר בפועל והמאסרים המותנים גבוהים מהעונש המזערי הקבוע בחוק.

26. הנה כי כן, בהתחשב במידת הפגיעה בערכים המוגנים, ריבוי העבירות, נסיבות ביצוען, פרק הזמן שבמהלכו בוצעו העבירות, גילה הצעיר של נפגעת העבירה, פער הגילאים בינה לבין הנאשם, פער הכוחות בין השניים וניצול לרעה של מעמדו וכוחו של הנאשם הן במסגרת המשפחתית והן במסגרת הקהילה החרדית, הפגיעה בנפגעת העבירה, מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים ככל הניתן, מצאתי לקבוע כי מתחם הענישה ההולם את ריבוי העבירות בהן הורשע הנאשם באישום השני הינו **בין 18 לבין 42 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה צופה פני עתיד וענישה כלכלית.**

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה?

27. בהינתן מתחם הענישה ההולם, על בית המשפט לתן דעתו האם ראוי לחרוג מגבולותיו לקולה בשל שיקולי שיקום (סעיף 40 לחוק העונשין) או לחומרה בשל הצורך להגנה על שלום הציבור (סעיף 40 לחוק העונשין).

בענייננו, לא נטען כי יש לחרוג לחומרה משיקולי הגנה על הציבור, ולא מצאתי כי מתקיימים שיקולים בהיבט זה לחריגה ממתחמי הענישה.

ב"כ הנאשם טען כי יש מקום לחרוג לקולה ממתחמי הענישה מטעמי שיקום, ואילו ב"כ המאשימה טענה כי תנאי סעיף 40ד(א) לחוק העונשין אינם מתקיימים ביחס לנאשם.

28. בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע ולגזור את עונשו של נאשם בהתאם לשיקולי שיקומו, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". לשם כך, נקבע כי יש להצביע על פוטנציאל שיקומי גבוה (ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (14.7.2013); ע"פ 5146/14 **עדי אורן נ' מדינת ישראל** (05.02.2015); ע"פ 4944/15 **חסדי חן שרעבי נ' מדינת ישראל** (04.02.2016)).

לעניין המקרים בהם יש לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, קבעה כב' השופטת דפנה ברק ארז, בדעת רוב, בע"פ 6637/17 **אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.04.2018), בין היתר, את הדברים

"אכן, את סעיף 40ד(א) לחוק העונשין יש ליישם בזהירות. עם זאת, יש לתת לו משמעות מעשית. חשוב לשים לב כי המחוקק הקנה שיקול דעת רחב לבית המשפט ביישומו של הסעיף וכי נקודת המוצא בהפעלתו היא העדפתם של שיקולי שיקום (ראו: אורן גזל-אייל 'חריגה ממתחם העונש ההולם' ספר דורית ביניש 539, 546 (קרן אזולאי ואחרים עורכים, 2018) (להלן: גזל-אייל)). אכן, לא מתפוגגים מאליהם שיקולי ההלימה גם כאשר חלים שיקולי השיקום. אולם, יש להקפיד על כך שהבחירה בעונש לא תפגע באופן ממשי בסיכויי השיקום (שם, בעמ' 550-551). ... התנאי שמציב סעיף 40ד(א) לחוק העונשין לחריגה ממתחם העונש ההולם הוא קיומו של הליך שיקום שהסתיים או 'סיכוי של ממש [שהנאשם] ישתקם'. על מנת לעמוד בתנאי זה על הנאשם להציג עובדות וראיות לסיכויי השיקום, להבדיל מטענות בעלמא (יניב ואקי ויורם רבין 'הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא' הפרקליט נב 413, 446 (התשע"ג); גזל-אייל, בעמ' 546). את התשתית העובדתית להוכחת סיכויי השיקום ניתן לגבש באמצעים ראיתיים שונים, ובראשם התסקיר של שירות המבחן. באילו נסיבות יכיר בית המשפט בקיומו של סיכוי של ממש לשיקום באופן שיצדיק חריגה ממתחם העונש? עד כה לא ניתנה בפסיקה תשובה מחייבת וכוללת לשאלה זו, ומטבע הדברים יש להתחשב בכל מקרה על נסיבותיו. בקווים כלליים ניתן להצביע על כך שהפעלת הסמכות בסעיף 40ד אינה מוגבלת לעבירות קלות בלבד (ראו למשל: ע"פ 779/15 פלוני נ' מדינת ישראל (12.4.2015) (להלן: ע"פ 779/15); ע"פ 3381/16 אלקרינאוי נ' מדינת ישראל (10.7.2016) (להלן: --- סוף עמוד 10 --- עניין אלקרינאוי); ע"פ 5611/16 סלב נ' מדינת ישראל (14.9.2017) (להלן: עניין סלב); ע"פ 1288/17 מדינת ישראל נ' שנהר (3.10.2017) (להלן: עניין שנהר)). במקרים קודמים שבהם נדרש בית המשפט להעריך את סיכויי השיקום במסגרת סעיף 40ד לחוק העונשין הובאו בחשבון, בין היתר, השיקולים המרכזיים הבאים: המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה (ע"פ 7459/12 שיבר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (20.6.2013); ע"פ 779/15, בפסקה 11; עניין אלקרינאוי, בפסקה 12; עניין סלב, בפסקאות 16-17; עניין שנהר, בפסקה 24). חשוב להבהיר: אין מדובר ברשימה ממצה של שיקולים, והתקיימותו של שיקול זה או אחר אינה מצדיקה בהכרח חריגה ממתחם העונש משיקולי שיקום. טעם עיקרי לכך הוא שחלק מהשיקולים שהוזכרו לעיל מובאים ברגיל בחשבון במסגרת קביעת העונש בתוך המתחם (ראו: סעיף 40יא לחוק העונשין). עם זאת, ומבלי לקבוע מסמרות, ניתן לציין ששילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על 'סיכוי של ממש לשיקום' כלשונו של סעיף 40ד(א). דברים אלה זוכים למשנה חיזוק מקום בו מדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי (עניין סלב, בפסקה 16)".

בע"פ 1229/19 סלומינסקי נ' מדינת ישראל, פס' 13 (1.7.2019), נקבע בין היתר כי:

"אמנם כן, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין מורנו כי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם הענישה ההולם אם מצא כי 'הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם'. ואולם, נקבע לא אחת כי יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום, ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בתוך כך, נקבע כי יש לבחון, בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת אשר הובילה אותו לביצוע העבירות (ראו והשוו: 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל, פסקאות 22-25 (18.4.2018)). כן נקבע, כי יש לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, ולסטות ממתחם הענישה ההולם רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל, לסטות ממתחם הענישה ההולם (ראו: ע"פ 5936/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (14.1.2015); ע"פ 3927/16 מדינת ישראל נ' בר-זיו, פסקה 21 (23.2.2017))."

29. **מתסקיר שירות המבחן** בעניינו של הנאשם מיום 10.3.2024, עולה כי הנאשם, כבן 38, בן בכור במשפחה המונה 6 ילדים, נשוי ואב לחמישה ילדים בגילאי 5-15 שנים, מקיים אורח חיים חרדי ובעת הנוכחית עובד כדורך וכטכנאי מכונות צילום. הנאשם למד במסגרות חינוך דתיות ובשל אורח חייו הדתי לא גויס לצה"ל. בהגיעו לגיל 21 הפסיק את לימודיו ב"כולל" בהמלצת הרב והשתלב בשוק העבודה. הנאשם שלל קיומם של דחפים מיניים מוגברים, קורבנות מינית או משיכה מינית לקטינים והתקשה להסביר את בחירתו לבצע עבירות מין בקטינות. הנאשם תיאר כי העבירות בוצעו על רקע התמודדות ממושכת עם חוסר סיפוק ובדידות בהקשר הזוגי והמיני. הנאשם מסר לשירות המבחן כי ביצע את העבירות מתוך שקול דעת לקוי ופירוש לא נכון של הקשר עם נפגעות העבירה. הנאשם מסר כי במסגרת הקשר עם נפגעות העבירה נהג לחפש קרבה עמן והן סייעו לו במשימות שונות. לדבריו, ביצע את מעשי העבירות נוכח משיכה מינית חזקה שפיתח כלפי אחיות של אשתו, ומתוך חווייתו את עצמו כדמות דומיננטית ומשפיעה בקשר עמן ומולן בשל גילו ומעמדו במשפחה. הנאשם תיאר תכנון מוקדם של מעשיו ועיוותי חשיבה כאשר סבר שנפגעות העבירה אינן מבינות את פשר מעשיו והשלכותיהם ומסר כי התקשה לווסת את דחפיו המיניים ולחדול ממעשיו בכוחות עצמו. עם הזמן, מעשיו של הנאשם הסלימו באופן המתואר בכתב האישום וזאת למרות התנגדותן של נפגעות העבירה. שירות המבחן ציין כי הנאשם מבין כיום שהחזיק בעיוותי חשיבה רבים לרבות ייחוס הדדיות ורצייה לנפגעות העבירה ובדיעבד הצליח לבטא אמפטיה מסוימת כלפיהן, הבנה ביחס לחומרת הפגיעה ומשמעות השלכות של מעשיו עליהן, על אשתו ועל משפחתם. צוין כי הנאשם הביע בושה וצער בעקבות ההליך הפלילי ונוכח אופי המעשים בהם הורשע והשלכותיהם.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם גילה תפקוד יציב במישורי חייו השונים לאורך השנים וכי הוא בעל יכולות וכישורים לתפקוד ומוטיבציה לניהול אורח חיים מתפקד. שירות המבחן סבור כי הנאשם אינו מחזיק בדפוסים שוליים או עברייניים מושרשים וכי על רקע מורכבות הקשר עם אשתו פיתח דימוי עצמי וגברי נמוך, חווה בדידות וצורך בנראות.

באשר למעשי העבירות בהן הודה הנאשם, התקבל הרושם כי בבסיס מעשיו בעייתיות מאפייניו האישיים, עיוותי חשיבה, קושי בגבולות, ניצול עמדתו ותפקידו במשפחה מול הקורבנות, משיכה מינית שפיתח כלפיהן ודחפים מיניים מוגברים. ניכר כי ראה בנפגעות העבירה אובייקטים זמינים, תמימים ונוחים לסיפוק צרכיו הרגשיים והמיניים.

באשר ליחסו של הנאשם לעבירות, התרשם שירות המבחן כי רב הנסתר על הגלוי וכי הנאשם נוטה להסתרה ולקשיים בחשיפת חלקים מאישיותו, בפרט מעולמו המיני. עוד התקבל הרושם לפיו יכולת האמפטית של הנאשם מוגבלת ועל אף חלופי הזמן הוא עודנו מתקשה להבין את החומרה ומשמעות הפגיעות על נפגעות העבירות, על אשתו ועל המעגל המשפחתי הרחב. שירות המבחן התרשם כי הגם שהנאשם שולב בטיפול לאורך השנים, נראה כי יכולתו להיעזר בטיפול הייתה מוגבלת ולהערכת שירות המבחן, וכפי שדווח, יעילותו של הטיפול מוטלת בספק.

שירות המבחן סבור כי הנאשם זקוק לטיפול אינטנסיבי מזה בו הוא מצוי, על מנת לצמצם את רמת הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד.

באשר לגורמי הסיכון, ציין שירות המבחן את אופיין החמור של העבירות, ביצוען באופן חזרתי כלפי קטינות בנות משפחה של אשתו, בהזדמנויות שונות ובמקומות שונים, לרבות בביתו ובביתן של הקטינות, תוך ניצול האמון שנתנו בו אותן קטינות ובני משפחתן, קירבתן ותמימותן, באופן מניפולטיבי וכוחני, תוך התעלמות מהתנגדותן ובקשתן כי יחדל ממעשיו הפוגעניים. שירות המבחן ציין גם את הסלמת המעשים, אלמנטים של תכנון, עיוותי חשיבה, פנטזיות וקשיי וויסות, דפוסי הסתרה. כמו כן צוינו מאפייניו המורכבים של הנאשם ותפיסתו המעוותת לגבי מיניות, שיתוף הפעולה החלקי בטיפול והפערים בין דיווחי הנאשם לבין דיווחי הגורמים המקצועיים המעורבים במצבו. שירות המבחן התרשם כי האמפטיה שמבטא הנאשם כלפי הקורבנות הינה שכלתנית בעיקר וכי הוא מתקשה להתייחס לחומרת מעשיו והפגיעה שגרם לנפגעות העבירה.

באשר לגורמי הסיכון לשיקום, ציין שירות המבחן את יכולותיו של הנאשם לתפקוד במישור התעסוקתי, את שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, שכלל הגעה לפגישות ומסירת מסמכים, קבלת אחריות, ביטויי צער וחרטה וגילוי אמפטיה מסוימת כלפי נפגעות העבירה וכן גורמי תמיכה משפחתיים. כמו כן צוין הדיווח החיובי שהתקבל מגורמי הטיפול בעיתוי הנוכחי לפיו הנאשם משתף פעולה באופן מלא, ניכר כי חווה ביטחון בטיפול והתקדמות הדרגתית משמעותית וכן נכונות מצדו להמשיך ולשתף פעולה.

שירות המבחן העריך כי בהינתן גורמי הסיכון והסיכוי האמורים, קיים סיכון במצבו של הנאשם להישנות עבירות מין וכי לצורך הפחתת סיכון ושיקומו זקוק הנאשם להתערבות טיפולית כוללת מותאמת ואינטנסיבית יותר מזו שהשתלב באופן פרטי במרכז "התחלה חדשה". שירות המבחן ציין כי בחן אפשרות להפניית הנאשם לטיפול במרכז "מעגלים" לשיקום מונע לעברייני מין וכי התלבט לגבי המלצתו נוכח ההבנה כי נדרשת ענישה משמעותית כמסר לחומרת מעשיו וכי טיפול ייעודי בעברייני מין בקהילה הינו טיפול ממושך הנמשך כ-3 שנים, כאשר הפסקתו בטרם סיומו עלולה להוות גורם מגביר סיכון.

בסופו של יום, שירות המבחן סבור כי אם בית המשפט ישקול ענישה במסגרת חיים פתוחים בקהילה, אזי נדרשת דחייה בהליך המשפטי לשם בדיקת התאמתו ושילובו של הנאשם במרכז "מעגלים". ואילו, אם ישקול בית המשפט ענישה מאחורי סורג ובריה, כי אז אין מקום לשילובו של הנאשם בטיפול בעיתוי הנוכחי ולהמשך מעורבותו של שירות המבחן.

30. צוין כי בשנת 2017, פנה הנאשם באופן פרטי, בסיועה ובעידודה של אשתו, לעמותת "שלום בנייך", לצורך קבלת מענה טיפולי בתחום עבריינות מין, והשתלב בטיפול קבוצתי ייעודי לפוגעים מינית בשמך כשנתיים ועד לסיומו. שירות המבחן ציין כי הנאשם הביע שביעות רצון מהשתתפותו בהליך טיפולי זה, וכי במהלכו העמיק בבעייתיות בקשר מול אשתו ובחומרת מעשיו בעבירות אשר ביצע במהלך השנים. שירות המבחן קיבל לידי מידע מעמותת "שלום בנייך", ממנו עלה כי הנאשם השתתף בטיפול פרטי קבוצתי ייעודי לפוגעים מינית במגזר החרדי בשנים 2017-2019. מאישור השתתפות בטיפול מטעם עמותת "שלום בנייך" מיום 8.4.2024 (נ/1) עולה כי הנאשם השתתף הן בטיפול פרטי והן בטיפול קבוצתי: במסגרת הטיפול הקבוצתי השתתף ב-112 מתוך 118 מפגשים וסיים את השתתפותו ביום 17.6.2019; ובמסגרת הטיפול הפרטי השתתף הנאשם ב-90 מפגשים, וטיפול נפסק על ידו בחודש ינואר 2019. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי מאז שסיים את הטיפול חל שיפור משמעותי ביחסו לעבירות וכי פיתח הכרה באחריותו למעשיו, לחומרתם ולעיוותי החשיבה שעמדו בבסיסם. שירות המבחן ציין כי גורמי הטיפול התרשמו כי הנאשם בעל נטייה להסתרה, גילה אמביוולנטיות וקושי ביחס לטיפול בקבוצה, החל משלב ראיון הקבלה. הנאשם נמנע מלחשוף את העבירות שביצע בפני חברי הקבוצה, בסוברו שפגיעתו שונה משמעותית מפגיעתם ולכן יהיה חשוף לביקורת מצדם. גורמי הטיפול התרשמו שהנאשם בעל אישיות תלותית, ילדותית ובלתי בשלה המעדיף להימנע מטיפול בקשייו ומתכחש אליהם. כאשר עומת, הנאשם הגיב במבוכה והודה במקצת העובדות אשר היו ידועות ממילא. הנאשם נטה לעשות שימוש אינטנסיבי במנגנוני הגנה, ביניהם הכחשה ומינימליזציה, ובשל אישיותו הילדותית, התקשה להתבטא בקבוצה, אשר מצידה חוותה אותו כבלתי אותנטי. צוין כי הנאשם ביצע את המשימות הקבוצתיות באופן מינימלי תוך שנזהר שלא לחשוף דברים, והתקבל הרושם שהוא מתקשה לדבר על פגיעותיו באופן ישיר וגלוי. התקבל הרושם בקרב אנשי הטיפול כי הנאשם מחפש תשובות כדי לרצות את המנחים, מבלי שביטא חיבור רגשי למעשיו, והוא התקשה להתייחס לחלקים רבים מתוך הימנעות והעדר יכולת התמודדות. השתתפות הנאשם בטיפול הקבוצתי הסתיימה לאחר שיתר המשתתפים סיימו את הטיפול ולאחר שהוערך כי מוצתה יכולת התהליך לתרום לנאשם בשלב זה בחייו. כשהוצע לנאשם לקיים מפגשים בהשתתפות אשתו, על מנת לעבד את השבר במשפחה בעקבות מעשיו, הוא הביע נכונות לבדוק את הנושא אך ניתק קשר והניסיונות ליצור עמו קשר טלפוני לא צלחו.

שירות המבחן התרשם בשיחתו עם הנאשם כי הוא מתקשה להתייחס לפערים שעלו בין תפיסתו את ההליך הטיפולי לבין חוות הדעת שהתקבלה בעניינו.

31. בחודש יולי 2023, מספר חודשים לאחר פתיחת ההליך הפלילי נגדו, פנה הנאשם מיוזמתו לטיפול פרטי וקבוצתי ייעודי לפוגעים מינית במסגרת מרכז "התחלה חדשה" והשתלב בטיפול זה. הנאשם מסר לשירות המבחן כי הטיפול הפרטי הופסק לאור החלטת המרכז המטפל וההערכה כי אינו זקוק לו.

ברם, ממידע שהתקבל אצל שירות המבחן ממרכז "התחלה חדשה", וכפי העולה מסיכום ביניים שנערך

ב"התחלה חדשה" ביום 30.1.2024 (נ/2), עולה כי הנאשם פנה בבקשה לבחון את צרכיו הטיפוליים ולשלב בהליך טיפולי ייעודי לתחום עבירות מין. לנאשם נערכה בדיקת התאמה, אשר בסיומה הומלץ על שילובו בטיפול פרטני וקבוצתי ייעודי. בחודש יולי 2023 השתלב הנאשם בטיפול פרטני, ובחודש ספטמבר 2023 השתלב בשלב א' של הטיפול הקבוצתי, שמטרתו, בין היתר, להוות מסגרת תומכת ומגייסת לטיפול ייעודי המשכי מעמיק. מאז השתלבות הנאשם בטיפול הקבוצתי הוא מתמיד בו עד כה. הנאשם הגיע לכל הפגישות כסדרן, נוטל חלק חשוב ופעיל במפגשים, תורם ונתרם ומהווה קול חשוב. לאור האמור, ממליצים גורמי הטיפול להתיר לנאשם להמשיך בטיפול הקבוצתי ולהשלימו עד תומו. באשר לטיפול הפרטני, הנאשם נטל חלק במספר מפגשים פרטניים אשר אינם בהגדרתם טיפול ייעודי. הנאשם שיתף פעולה והביא תכנים משמעותיים לטיפול. צוין כי הטיפול הפרטני הופסק על ידי הנאשם נוכח חוסר יכולתו להמשיך ולממנו, וזאת בניגוד לדבריו בפני שירות המבחן כי מרכז התחלה חדשה הפסיק את הטיפול בו מתוך הערכה כי הוא אינו זקוק לו.

32. מ"סיכום ביניים" מיום 30.1.2024 (נ/2), בעניינו של הנאשם במרכז "התחלה חדשה", שנערך על-ידי ד"ר נמרוד שני, פסיכולוג קליני; גב' שרונה שאול, קרימינולוגית שיקומית חברתית וגב' רותם קירש-בן עמי, קרימינולוגית שיקומית חברתית, עולה כי הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו והביע רצון ונכונות להיעזר בטיפול. ברם, בבדיקת ההתאמה הנאשם הפגין סגירות בהקשר לתכנים המיניים, והתקבל הרושם שהוא ממעט בהבעת רגשות, התקשה לדבר בפתיחות, ביטא טעויות חשיבה ועשה שימוש ניכר במנגנון הגנה של אידיאליזציה. לאור זאת, שולב הנאשם בטיפול ייעודי לתחום עבירות מין שכלל מפגשים פרטניים וטיפול קבוצתי ייעודי (שלב א'). מדיווחן של מנחות הקבוצה עולה כי הנאשם הגיע לכל הפגישות בזמן וכסדרן וניכר כי השתתפותו בקבוצה חשובה לו, מצא בה את מקומו, נוטל חלק פעיל וחשוב במפגשים, משתף ברגשותיו, תורם לקבוצה, נתרם מהשתתפות בה ומטמיע את התכנים. לאור האמור, באו מנחות הקבוצה בהמלצה להתיר לנאשם להשלים את ההליך הטיפולי עד לסיומו המלא.

33. ממכלול הנתונים עולה כי הנאשם בעל גורמי סיכון משמעותיים להישנות עבירות מין הקשורים במאפייני האישיותיים, בעיוותי חשיבה ובדפוסי הסתרה וקשיי וויסות. הנאשם אמנם פנה מיוזמתו לטיפול במסגרת עמותת "שלום בניך" כבר בשנת 2017, אולם בשנת 2019 השתתפותו בטיפול הקבוצתי הסתיימה לאחר שגורמי הטיפול העריכו כי מוצתה יכולתו של הטיפול לתרום לנאשם והשתתפותו בטיפול פרטי הופסקה על ידו. בחודש יולי 2023, כשלוש שנים בהן לא טופל וכחמישה חודשים לאחר שנפתח נגדו ההליך הפלילי, פנה הנאשם שוב מיוזמתו לטיפול ייעודי בתחום עבריינות מין במסגרת מרכז "התחלה חדשה" ובחודש ספטמבר 2023 השתלב בשלב א' של טיפול קבוצתי שבו הוא מתמיד עד כה, אך הפסיק טיפול פרטני שאינו ייעודי בשל קושי לממנו. מחוות דעתם של גורמי הטיפול במרכז "התחלה חדשה" עולה כי הנאשם מגיע לפגישות באופן סדיר, משתף פעולה ונוטל חלק פעיל ועד כה השלים טיפול להתמודדות עם מצבי דחק. שירות המבחן התרשם מפערים בין הדיווח של גורמי הטיפול על אודות הסיבה בעטיה הופסק הטיפול הפרטני בנאשם לבין דיווחו של הנאשם לפיו המרכז העריך שאינו זקוק לטיפול פרטני. הנאשם עצמו לא הסביר פער זה לבית המשפט.

34. בענייננו, הבעת רצון, מוטיבציה ונכונות לטיפול ייעודי, ופנייתו היזומה של הנאשם לטיפול, כחלק ממאמציו לשוב לדרך הישר ולשקם את חייו, גם אם הדברים נעשו בחסות או בעקבות ההליך המשפטי, ראויים הם לשבח ולעידוד. ברי כי השתתפות של נאשם בתהליך טיפולי היא בראש ובראשונה לטובתו שלו ואחר כך לטובת זולתו, סביבתו הקרובה והרחוקה. ברם, מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם מצוי אך בראשיתו של תהליך שיקומי, וכי דרך ארוכה מאד עוד לפניו. מעבר לכך, התמונה המשתקפת מתסקיר שירות המבחן בכל הנוגע לסיכויי השיקום של המערער היא מורכבת ולוטה בערפל, כך שלצד נכונותו של הנאשם לעבור הליכי שיקום ולשנות את דפוסי החשיבה שלו, לא חלה התקדמות משמעותית במצבו, חלק מהטיפול הופסק בנסיבות שאינן נהירות דיו, נותרו גורמי סיכון משמעותיים כפי שפורט לעיל, והתגבשה הערכה כי קיים סיכון לביצוע עבירות מין חוזרות.

35. ככלל שירות המבחן שם לנגד עיניו באופן מובהק את שיקולי השיקום של נאשם, בעוד בית המשפט נדרש לתת את דעתו על מלאכת גזירת העונש מנקודת מבט רחבה יותר, ועליו לתת משקל, לצד שיקולי השיקום, גם לשיקולי ענישה נוספים ובהם הלימה, גמול והרתעת עבריינים פוטנציאליים. במקרה דנא, שירות המבחן ציין מפורשות כי הוא נדרש להתלבטות לגבי המלצתו, שכן להערכתו הנאשם במצבו זקוק לטיפול אינטנסיבי מותאם במשך תקופה ממושכת של כ-3 שנים, כאשר לא צוין כלל סיכויי הצלחתו של הנאשם במסלול זה. מנגד, שירות המבחן ציין כי ביחס לנאשם נדרשת ענישה משמעותית ומציבת גבול כמסר לחומרת מעשיו. אכן, העדפת שיקולי השיקום יכול ותעשה גם כאשר נאשם טרם השתקם. ברם, לנוכח תמונת השיקום המורכבת האמורה, בהינתן ביצוען של ריבוי עבירות עם חומרה יתרה ובשים לב להלכות שפורטו לעיל, סבורני כי הנאשם רחוק מלהוכיח כי קיימים בעניינו סיכויי שיקום חריגים ומובהקים הנדרשים לשם סטייה ממתחם הענישה ההולם.

עם זאת, מאמציו של הנאשם לשקם את אורחות חייו ולחזור לדרך המוטב, כמו גם כבדת הדרך הטיפולית שעבר, יזקפו לזכותו במסגרת קביעת עונשו בגדרי מתחמי הענישה ההולמים לצד יתר השיקולים הנדרשים.

קביעת העונש הראוי לנאשם

36. לאחר קביעת מתחמי הענישה ההולמים לעבירות בהן הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לו, בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר, מטעונו הצדדים לעונש, דבר הנאשם בבית המשפט, תסקירי שירות המבחן ומכלול הראיות שהוצגו. בדרך זו חידד תיקון 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם והמובא לדין (ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל (5.5.2009)).

37. לחובת הנאשם ניצבות חומרת מעשיו והעבירות שביצע, תוצאות המעשים ומדיניות הענישה עליה עמדתי לעיל. יש להביא בכלל חשבון את שיקולי הרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירות מין נוספות בדרך של הטלת עונש מרתיע (סעיף 140 לחוק העונשין). כמו כן נדרשת ענישה שיהא בה להעביר מסר מרתיע וחד משמעי לעברייני מין פוטנציאליים לבל יבצעו עבירות דומות בעתיד (סעיף 140 לחוק העונשין). ראוי שהענישה בעבירות מסוג זה תהיה לנגד עיניהם של כל אלה שמבצעים עבירות מין בקטינים, תוך שימוש לרעה וניצול פערי כוחות לשם סיפוק צרכיהם המיניים. במקרים שכאלה, יש לשיקולי הרתעה משקל משמעותי לעניין העונש, והמקרה דנא הוא מאותם מקרים שיש בהם הצדקה לגזור עונש משמעותי בעל אפקט חינוכי והרתעתי, שהרי **"חברה המקפידה על שלום חבריה, ביטחונם וכבודם האנושי נדרשת לשקוד על מניעת ביצועם של מעשים שיש בהם פגיעה כה קשה בערך האדם כאדם, תחילה דרך חינוך בניה ובנותיה וקביעת האיסורים ההולמים, ובמקרים שבהם החינוך נכשל והאיסור לא כובד, אזי דרך מערכת אכיפת החוק והענשת החוטאים"** (ע"פ 3163/11 פילאלי נ' מדינת ישראל (24.4.2012)).

בית המשפט העליון עמד לא אחת על החשיבות שבנקיטת יד קשה כלפי עבריינים שביצעו עבירות מין במשפחה, וזאת **"הן לשם הרתעתם האישית והן להרתעת הרבים, ובעיקר על מנת לשקף את מידת הפגיעה החמורה בקורבנות ובזכות היסוד של כבוד האדם, וכן במטרה להביע את הסלידה ושאת הנפש של החברה מביצוע עבירות אלו. הדבר נכון ביתר שאת, כאשר מדובר בקורבנות קטינים"** (ע"פ 7015/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 42 (18.11.2012)).

בהקשר זה ראו דברי בית המשפט העליון בע"פ 2783/22 דאבוש נ' מדינת ישראל (12.5.2023), פס' 57 ו-59 לפסק דינו של כב' השופט ד' מינץ:

"אין צורך להכביר במילים על החומרה היתרה הגלומה בעבירות מין ועל ההשלכות המשמעותיות שעבירות מסוג זה טומנות בחובן על הקורבן ובני משפחתו. עבירות אלה מגלמות לא רק פגיעה פיזית, אלא גם פגיעה נפשית קשה בקורבן שתותיר צלקות עמוקות ותצריך הליכי שיקום ארוכים ומורכבים ... למרבה הצער, עבירות מין בכלל ובמשפחה בפרט הן רעה חולה שטרם חלפה מן העולם. עבירות אלה נעשות על פי רוב בחדרי חדרים, באופן המקל על ביצוען מחד גיסא ומקשה על גילויין מאידך גיסא. מציאות זו מחייבת את בית המשפט לנקוט בענישה מחמירה שתסייע בהרתעת עבריינים פוטנציאליים מפני ביצוע מעשים מעין אלו ותשדר מסר חד-משמעי בדבר סלידת החברה מהם (וראו למשל: ע"פ 4018/20 לוגסי נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (30.12.2021); ע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (29.1.2019); ע"פ 2454/18 שיינברג נ' מדינת ישראל, פסקאות 7-9 לפסק דינו של השופט א' שטיין (6.12.2018); ע"פ 5347/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.4.2016); ע"פ 4876/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 48 (3.12.2015))."

וכן פסיקת בית המשפט העליון בע"פ 8153/19 פלוני נ' מדינת ישראל פס' 46 (20.10.2020), כך:

"זה שנים רבות חוזר ועומד בית משפט זה על הצורך להחמיר בענישתם של עברייני מין, ובפרט ביחס לאלו שקורבנותיהם הם קטינים. זאת, כדי שעונשם יהלום את חומרת מעשיהם וכן כדי ליצור הרתעה. פסיקה זו אף עולה בקנה אחד עם רצון המחוקק המתבטא בסעיפים הרלוונטיים בחוק העונשין (ראו לדוגמה: סעיפים 40ב, 40ז ו-355 לחוק העונשין; ע"פ 4920/01 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נו(1) 594, 607-605 (2001); ע"פ 6882/14, פסקה 17; ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 17-20 (11.11.2018); ע"פ 519/19, פסקאות 10-13). החמרת הענישה בעבירות מין, ובפרט באלו המבוצעות כלפי קטינים, נושאת עמה מסר לפיו החברה מוקיעה מתוכה את מי שרואה אדם אחר ככלי לסיפוק יצריו. החמרת הענישה אף מבטאת הכרה בכאבו של הקורבן, וזו עשויה להיות הצעד הראשון במסע המפרך לשיקומו".

38. עוד במסגרת השיקולים לחומרה, התחשבתי בכך ששירות המבחן מעריך שהנאשם נושא סיכון להישנות עבירות מין וכי גורמי הסיכון נובעים מעיוותי חשיבה, דפוסי הסתרה, קשיי וויסות כאשר ביחסו לעבירות רב הנסתר על הגלוי והוא נטה להסתרה וביטא קושי בהבנת משמעות הפגיעה בנפגעות העבירה וחומרתה. כמו כן התחשבתי בכך שעל אף פנייתו של הנאשם לטיפול מיוזמתו ובתמיכת אשתו, והשתתפותו בהליך הטיפול, התרשם שירות המבחן כי יכולתו של הנאשם להיעזר בטיפול הייתה מוגבלת ויעילותו מוטלת בספק וכי קיים פער בין הדיווח שמסר הנאשם על השפעת הטיפול עליו לבין הדיווח שמסרו הגורמים המטפלים.

39. לצד זאת, במסגרת השיקולים לקולה, הבאתי בחשבון כי הנאשם בן 38 (יליד 1986), נשוי ואב לחמישה ילדים בגילאים 5-16 שנים, עובד כדורך וכטכנאי מכונות צילום לשביעות רצון מעסיקו, הוא הנושא העיקרי בעול פרנסת המשפחה ואף מסייע לאמו כבן בכור.

לאחר ששמעתי את דברי רעייתו של הנאשם, ועיינתי בתלושי השכר על שמה ודו"ח יתרת משכנתאות והלוואות (נ/3), נתתי דעתי להשפעת הענישה על משפחתו של הנאשם, והפגיעה הצפויה בפרנסתם. יש לזכור שרעייתו של הנאשם היא קרבן נוסף של העבירות שביצע הנאשם, שכן מלבד הפגיעה ביחסיהם הזוגיים, כבודה ופרטיותה, לנוכח גילוי מעשיו של הנאשם, הרי שעליה להתמודד עם הפגיעה באחיותיה, הנפגעות הישירות ממעשי הנאשם, וההשלכות על משפחתה המורחבת. ענישתו של הנאשם בדרך של ריצוי מאסר תביא לכך שעול הטיפול בילדים, כמו גם פרנסתם, יוטל על שכמה.

אין ספק, כי מטבע הדברים, קטינים אשר מי מהוריהם מרצה עונש מאסר נאלצים להתמודד עם קשיים רבים הכרוכים בכך. משכך, קיים חשש מפני ההשלכות הקשות שיגרמו לילדיו של הנאשם בשל הניתוק מאביהם, ואיני מקל ראש בכך. לצד זאת, ההשפעה של ריצוי תקופת המאסר על ילדיו וכלל בני משפחתו של הנאשם אינו השיקול הבלעדי או המכריע בבחינת חומרת העונש שנגזר עליו, והוא עשוי לסגת מפני שיקולים נוספים, ובהם - חומרת העבירות בהן הורשע והשפעתן על נפגעי העבירות ובני משפחותיהם (ראו: ע"פ 1940/18 וילמה טמוראדה נ' מדינת ישראל (20.3.2019); ע"פ 4008/11 גוארדיה נ' מדינת ישראל, פס' 5

6.3.2012); ע"פ 5813/14 Pedraza נ' **מדינת ישראל**, פס' 2 (13.7.2015)).

האיזון המוסרי בין השיקולים השונים הטמון בעיקרון ההלימה המעוגן בתיקון 113 לחוק העונשין מצדיק, ככלל, כי עונשו של נאשם יהא שקול כנגד מה שהוא עולל לקורבן העבירה (ראו למשל: ע"פ 3792/18 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 20 (11.11.2018)).

40. זאת ועוד, לכאורה, הנאשם נעדר עבר פלילי, וזו נסיבה להקלה בעונש (סעיף 40 יא(11) לחוק העונשין), אך בפועל מדובר במסכת ארוכה של עבירות מין חוזרות ונשנות כלפי שתי נפגעות במשך תקופות של 6 שנים ושנה בהתאמה, כך שאין עסקינן בעבירה שבגדר "מעידה חד פעמית". על כן, אין הצדקה לתת משקל רב להעדר הרשעות קודמות ברקעו של הנאשם(ראו: ע"פ 6577/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 63 (28.11.2013); וע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 43 (27.8.2014); ע"פ 4875/11 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פס' 14 (26.1.2012)).

ראו בהקשר זה דברי כב' השופטת וילנר בע"פ 966/19 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 16 (29.01.2020), כדלקמן:

"בהקשר זה אציין כי לגיştתי, בעת גזירת עונשו של אדם שהורשע בביצוע עבירות מין לאורך תקופה ממושכת המשתרעת על-פני מספר שנים, ספק רב אם יש מקום להתייחס אליו - לצורך הקלה בעונשו - כבעל עבר פלילי 'נקי', וראו בעניין זה דברים שנזדמן לי לכתוב בע"פ 7307/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (11.11.19): 'אמנם נכון שבית המשפט המחוזי זקף לטובת המערער אף את עברו הנקי, אך לדידי, קיים קושי ניכר בקביעה כי אכן בעבר 'נקי' עסקינן. אחרי ככלות הכול, במשך כחמש שנים ביצע המערער מעשים מיניים חמורים במתלוננת, ורק לאחר תקופת זמן ממושכת אזרה היא אומץ וכוח לחשוף את מסכת ההתעללות המינית שהעבירה המערער ולשים לעבירות סוף. הנה כי כן, לא מדובר במעשה בודד או במעידה חד פעמית המכתימים במעט עבר נקי ללא רבב, אלא בתקופה ארוכה בה שב המערער ופגע במתלוננת - שב והכתים את עברו. כשלעצמי, אפוא, ספק רב אם בעת גזירת העונש במקרים כאלה יש מקום ליתן משקל של ממש להיעדר עבר פלילי".

41. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, התנצל והביע חרטה בפני א.א. באולם בית המשפט. הנאשם הכיר בפגיעה שגרם לנפגעות העבירה במעשיו וביטא אמפטיה למצבן. הנאשם הודה במעשיו וחסך את הצורך בשמיעת עדים, ובפרט את עדותן של נפגעות העבירה. לצד זאת שירות המבחן התרשם כי האמפטיה שמגלה הנאשם כלפי נפגעות העבירה היא שכלתנית בעיקר וכי הוא מתקשה להתייחס לחומרת מעשיו. בהינתן כך, יינתן משקל מסוים לביטויי נטילת האחריות, האמפטיה והחרטה מצד הנאשם.

42. בנוסף לכך, כפי שצוין, ייזקף לזכות הנאשם הבעת המוטיבציה וההכרה כי הוא זקוק להתערבות טיפולית מקצועית, מאמציו להשתקם הלכה למעשה, ובכלל זאת פנייתו היזומה, באופן פרטי, לעמותת "שלום בנייך" עוד בשנת 2017, ולקיחת חלק בהליך טיפולי, כמפורט לעיל. בחודש יולי 2023, מספר חודשים לאחר הגשת כתב האישום, פנה הנאשם מיוזמתו לטיפול פרטני וקבוצתי ייעודי לפוגעים מינית במרכז "התחלה חדשה", השתלב בטיפול, ועודנו ממשיך להתמיד בו.

43. נתתי דעתי לפרק הזמן שחלף מאז חדל הנאשם לבצע את העבירות בנפגעות העבירה ולכך שמאז לא נפתחו נגדו הליכים דומים נוספים. לצד זאת, מצאתי ליתן משקל מוגבל ביותר לחלוף הזמן ממועדי ביצוע העבירות ועד להגשת כתב האישום, בהינתן כי העבירות, על מאפייניהן המורכבות, בוצעו בשתי קטינות צעירות מאד, בנות משפחה אחת, השייכות לקהילה דתית חרדית, והנסיבות מלמדות על קושי מובנה בהגשת תלונה בסמוך לביצוע העבירות.

בהקשר זה אפנה לפסיקת כב' השופט שהם בע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 36 (5.6.2013), אשר קבע את הדברים הבאים:

"אבקש להתייחס לנימוק העיקרי בו תולה הסנגור את יהבו, ולפיו חלוף השנים מאז בוצעו העבירות, בהן הורשע מרשו, מצדיק הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל. אין בידי להסכים לעמדה זו. לטעמי, וככל שעסקינן בגזירת הדין בגין עבירות מין במשפחה, שקורבנותיהן הם קטינים, יש ליתן משקל מוגבל לשיקול, בדבר חלוף השנים מאז בוצעו העבירות. כאמור, המחוקק נתן דעתו לתופעת הדיווח המאוחר של הקורבנות הקטינים על הנעשה בגופם, ומשום כך, ובאופן חריג, קבע, כי מניין תקופת ההתיישנות בת עשר השנים, יתחיל עם הגיעו של הקורבן לגיל 28. הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל או הקלה משמעותית בעונש, רק משום חלוף הזמן הרב מאז בוצעו עבירות אלו, אינן עולות בקנה אחד עם מטרת ההארכה של תקופת ההתיישנות. לא זו אף זו, קבלת עמדת הסנגור עשויה לגרום עוול נוסף לקורבנות, ולהרתיעם מהגשת תלונה נגד הפוגע, דבר שממילא הם מתקשים לעשות, נוכח תעצומות הנפש הדרושות לכך, ועל אף תקופת ההתיישנות הארוכה (ראו ע"פ 7015/09 הנזכר לעיל, פסקה 29). כך, בנסיבות שלפנינו, התקשתה המתלוננת להתמודד עם זיכרון מעשיו של המערער, ורק בהיותה כבת 31 היא הגישה את תלונתה במשטרה, כ-19 שנים לאחר שהמערער חדל ממעשיו. תמיכה לגישה זו ניתן למצוא בקביעתו של המחוקק, המאוחרת למועד בו ביצע המערער את העבירות המיוחסות לו, להוסיף את סעיף 355(ב) לחוק העונשין (חוק העונשין (תיקון 68), התשס"ב-2002, ס"ח 1849, 422; ראו גם דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 65) (מאסר בפועל לעברייני מין ולעברייני אלימות במשפחה), התשס"ב-2002, ה"ח 3075, 236). לפי סעיף זה, העונש המזערי אשר יוטל בגין עבירות מין מסוימות, ובין היתר כאשר אלו בוצעו בקטינים על-ידי בן משפחתם, כמפורט בסעיף 355(א), לא יהיה 'בהעדר טעמים מיוחדים', כולו על תנאי. על כן, גם לדידו של המחוקק, חלוף הזמן עד להגשת תלונתו של קטין בגין עבירות מין שביצע בו בן משפחתו, אינו יכול להיחשב ל'טעם מיוחד', ולא יהווה חסם מפני השתת עונש

הכולל רכיב של מאסר בפועל, על העבריין".
כמו כן, ראו: ע"פ 647/17 פלוני נ' מדינת ישראל (9.1.2019).

44. במקרה דנא, עלה כי נפגעת העבירה א.א. נדרשת להוצאות כספיות נכבדות, מזה כ-8 שנים, למימון הטיפול לו היא נזקקת כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ואף נאלצה בעבר ללוות כספיים לשם כך. ואכן, לצד רכיבי המאסר בפועל והמאסר המותנה, סבורני כי יש הצדקה להטיל על הנאשם תשלום פיצויים כספיים עבור נפגעות העבירה. כידוע, במסגרת ההליך הפלילי אין בידי בית המשפט להגיע לסכום פיצוי מדויק, הנותן מענה הולם לנזקים שנגרמו לנפגע העבירה. אולם, יש מקום לפסוק פיצוי גם במקרים שבהם מתעוררות שאלות הנוגעות להיקפו של הנזק המדויק. וודאי שאין בגובה הפיצוי להעיד על היקף הנזק שנגרם לכל אחת מנפגעות העבירה ואין בזה ניסיון לשער עוצמתו. תכליתו של הפיצוי בהליך הפלילי הן, בין היתר, לתת ביטוי והכרה חברתית, במסגרת ההליך הפלילי, למעמד ולסבלם של נפגעי העבירה, ובמקביל להעניק סעד מהיר יחסית לנפגעי העבירה, במטרה לסייע להם בשיקום חייהם. מובן הדבר שאין בכך כדי לשלול אפשרות מנפגעי העבירה לנהל הליך אזרחי בגין מלוא נזקיהם, ואולם אין בכך כדי לגרוע מתכליתו האמורות של הפיצוי הפלילי (דנ"פ 5625/16 אסרף קארין נ' אבנר טווק בוקובזה (13.9.2017); ע"א 6925/16 מדינת ישראל נ' ג'רחי (12.5.2019)).

כאמור, הפיצוי הינו רכיב עונשי אולם אופיו אזרחי ותכליתו לפצות את נפגע העבירה על הנזק והסבל שנגרמו לו, על דרך אומדן. ראו בהקשר זה דברי בית המשפט העליון בדנ"פ 3319/21 פלוני נ' פלוני (4.8.2021):

"כפי שנקבע לא אחת, פסיקת הפיצוי בהליך הפלילי אינה מחייבת הוכחה מדויקת של הנזק שנגרם לנפגע העבירה, וזה נקבע על דרך האומדנא בהתאם להתרשמות בית המשפט (דנ"פ 5625/16 קארין נ' בוקובזה, פסקה 31 לחוות דעתי (13.9.2017) (להלן: עניין בוקובזה); ע"א 6925/16 מדינת ישראל נ' ג'רחי, פסקה 25 (12.5.2019)). הטעם לכך נעוץ, בין היתר, בכלים הראייתיים המוגבלים העומדים לרשותו של בית המשפט בהליך הפלילי ובאופיו של הפיצוי אשר הינו בבחינת 'עזרה ראשונה' לנפגע העבירה ואינו מיועד לפצותו בגין מלוא נזקו (עניין בוקובזה, פסקה 6 לחוות דעתו של השופט י' עמית). בהיעדר הוכחת נזק מדויק בהליך הפלילי, רשאי בית המשפט להסתייע בכלים שונים, ובכלל זה בשיעור הפיצוי שנפסק בנסיבות דומות, כאמת מידה לקביעת הפיצוי הראוי במקרה שלפניו (ראו: ע"פ 7186/19 טובי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (8.1.2020); ע"פ 1062/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (9.7.2019))."

עם זאת, בשל מצבו הכלכלי הנטען של הנאשם, והיותו המפרנס העיקרי של בני משפחתו, כמו גם מתוך התחשבות בתקופת המאסר הממושכת הנגזרת על הנאשם, מצאתי לפרוס את תשלום הפיצויים לתשלומים, באופן אשר יסייע לנאשם בפירעון הפיצוי.

העונש המושת על הנאשם

45. על יסוד כל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי, אציע לחברי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 8 שנים, בגין העבירות בהן הורשע באישום הראשון.

מאסר בפועל לתקופה של 2 שנים, בגין העבירות בהן הורשע באישום השני.

כידוע, לערכאה הדיונית שמור שיקול דעת רחב האם להשית עונשים בחופף או במצטבר. ביסוד השיקולים עומד מצד אחד האינטרס החברתי שבמיצוי דינו של מי שהורשע במספר עבירות חמורות שנעברו בנסיבות קשות, במיוחד פגיעה בגופו של אדם ובהכרה במקומם של שיקולי הגמול וההרתעה, ומצד שני - במשך המאסר הכולל שיהא על הנאשם לרצות, והכל על רקע מכלול הנסיבות הרלוונטיות. במקרה דנא, סבורני כי יש מקום לחפוף באופן חלקי ומדוד את העונשים המוטלים על הנאשם בגין שני האישומים, בהתחשב בכך שמדובר בעבירות דומות אך לא זהות, אירועים שונים זה מזה, כלפי נפגעות עבירה שונות. משכך, מצאתי לחפוף שנה אחת מבין העונשים, בהביאי בחשבון כי העבירות מושא האישום השני, אשר כאמור נמשכו על פני כשנה, בוצעו במהלך התקופה שבמהלכה בוצעו העבירות מושא האישום הראשון, ולא נמשכו לאחריה.

אשר על כן, הנאשם ירצה **עונש מאסר בפועל למשך 9 שנים** (תשע שנים), בניכוי ימי מעצרו (3.4.2022-10.4.2022).

על הנאשם להתייצב ביום 28.7.2024 בשעה 9:00 בכלא ניצן, לשם תחילת ריצוי מאסרו, אלא אם יידרש להתייצב בכלא אחר, במסגרת הליכי המיין המוקדם ככל שיתבצעו. הנאשם יביא עמו ציוד אישי, תעודת זהות או דרכון ועותק מגזר דין זה. מוצע לנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ב. **מאסר מותנה** לתקופה של 12 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר (ובכפוף להוראות סעיף 52(ג) לחוק העונשין) יעבור עבירה מסוג פשע לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין.

ג. **מאסר מותנה** לתקופה של 9 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר (ובכפוף להוראות סעיף 52(ג) לחוק העונשין) יעבור עבירה מסוג עוון לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין.

ד. **פיצוי** לנפגעת העבירה א.א בסך של 65,000 ₪, אשר ישולם ב-26 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.8.2024, ומדי 1 לכל חודש שלאחר מכן. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

ה. **פיצוי** לנפגעת העבירה ב.ב בסך של 15,000 ₪, אשר ישולם ב-15 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.8.2024, ומדי 1 לכל חודש שלאחר מכן. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

המאשימה תמסור את פרטי נפגעות העבירה ודרכי התקשרות עמן למזכירות בית המשפט ולמרכז לגביית קנסות, בתוך 14 יום.

אשר לאופן תשלום דמי הפיצוי, החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים שנקבעו לעיל. ניתן לשלם את הפיצוי בחלוף שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000; במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

46. יש לקוות כי במהלך ריצוי עונש המאסר ישתלב הנאשם בהליך טיפולי ייעודי במסגרת שירות בתי הסוהר, וימשיך בהליך השיקומי שבו החל פרק זמן קצר לאחר פתיחת משפטו.

**יוסי טופף, שופט
אב"ד**

השופט עודד מאור:

עודד מאור, שופט

אני מסכים.

השופט מעין בן ארי:

מעין בן ארי, שופטת

אני מסכימה.

סוף דבר

אנו מטילים אפוא על הנאשם, פלוני, את העונשים המפורטים בחוות דעתו של אב"ד, השופט יוסי טופף.

ניתן בזאת צו למוצגים, לפיו הם יושמדו/יחולטו/יושבו לבעליהם, לפי שיקול דעת המאשימה.

המזכירות תשלח העתק של גזר הדין לשירות המבחן ולשב"ס.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

מעין בן ארי, שופטת

עודד מאור, שופט

**יוסי טופף, שופט
אב"ד**

ניתן היום, כ"ט אייר תשפ"ד, 06 יוני 2024, במעמד הצדדים.